

ENTER

叡智の図書館と 十の謎

หอสมุดแห่งปัญญา กับปริศนาสิบประการ

Library of Wisdom and Ten Riddles

ผลงานของนักเขียน
ชุดนิพนธ์นักเล่าขาน
กับราตรีกาล
แห่งปิศาศ

คำถามสิบข้อคือกุญแจสู่องค์ความรู้ที่ถักทอเกี่ยวพันพระเจ้า
หนีไม่ได้ เจียบไม่ได้ ผิดไม่ได้ จงตอบให้ถูกต้องทั้งหมด... หรือไม่ก็ตาย!

多崎 礼 ทาซากิ เรย์ เขียน
อภิสรรณ แปล

คำนำ

นักเดินทางกับแผ่นหินคู่หู...เสาะหาสถานที่ซึ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยปัญญา
องค์ความรู้ลึกซึ้งมากมายสุดหยั่งนั้น ไม่ว่าที่ใดก็หาไม่พบ ทว่ายังมีสถานที่หนึ่ง
ถูกเล่าขานมาเนิ่นนาน

หอสมุดแห่งปัญญา...ที่ซึ่งจะมอบความรู้ทั้งมวลและทำให้เข้าใจทุกสิ่งได้
ดุจพระเจ้า แต่หนทางสู่หอสมุดนั้นเดิมพันด้วยชีวิต ปริศนาสิบข้อที่นักเดินทางกับคู่หู
ต้องตอบเพื่อผ่านด่านของผู้พิทักษ์ บอกเล่าโดยเรื่องสั้นสิบเรื่องทีละย่อๆ ร้อยเรียงและ
เปิดเผยเรื่องราวที่กระตุ้นความรู้สึก ส่งต่อความคิดและปริศนามาสู่ผู้อ่านได้อย่าง
น่าประทับใจ

อีกหนึ่งผลงานของทาทากิ เรย์ ผู้เขียน 'ชุมนุมนักเล่าขานกับราตรีกาลแห่งปีศาจ'
ร่วมสัมผัสเรื่องราวอันหลากหลาย แล้วไขปริศนาไปพร้อมกัน

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บีคส์

แนะนำตัวละคร

ไวก/ลือก	นักเดินทางที่ตามหาหอสุมดแห่งปัญญา
ผู้พิทักษ์	รูปสลักหญิงพรหมจารีที่เฝ้าหอสุมดแห่งปัญญา
คำถามข้อที่ 1	
อาฮาร์ท	ชาวเผ่าชิบิล มีจุมกดี
โร	คนที่อาฮาร์ทเคยช่วยมาจากป่า ราชาของเผ่าชิบิล
ราชินี	ราชินีของเผ่าชิบิล
คำถามข้อที่ 2	
คอรัล	เด็กหนุ่มผู้ถูกกล่าวหาว่าขโมยของและแทงชายที่ชื่อออร์ก้า
ออตโต้ โอเวสต์	พ่อค้าผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์
ฟิโก้ เดฟิโย	หัวหน้าห้องภาพเดฟิโย
คำถามข้อที่ 3	
ราชารีดารี	ราชาร่างอ้วนผู้ปกครองทวีปเวลอส
สมาธิกต์	ผู้แสวงบุญจากบาทสีเซียว นักดนตรีที่เล่นลูต
ฮีนนา	ผู้แสวงบุญจากบาทสีมัวง ลูกสาวของมาร์ควิสอายุทอส
ลิ่งซี	ผู้แสวงบุญจากบาทสีคราม หญิงสาวนักล่าสัตว์
คำถามข้อที่ 4	
กรานาต	ราชาแห่งมิกราเทล
โรซาน	รัฐมนตรีหนุ่มแห่งมิกราเทล
มูเอริโด	หัวหน้ากองทัพอัศวินแห่งมิกราเทล
คารอน	เจ้าชายแห่งมิกราเทล
คำถามข้อที่ 5	
ซาฟีโร	ช่างทำกลอน
โรเซ่/โรเซตต้า	ภรรยาของซาฟีโร
คำถามข้อที่ 6	
โอเวน กรีน	ลูกชายร้านขายของเบ็ดเตล็ด
เอวา สตอร์ก/เอวา เดียมานต์	หญิงสาวที่โอเวนกับแม่เคยช่วยเอาไว้ตอนลำบาก
อาร์เธอร์	ลูกชายของโอเวนกับเอวา

คำถามข้อที่ 7	
คิปี คาฮีโตะ	หัวหน้าตระกูลคิปี
โยโกะ	มหาภูตจิ้งจอกที่ออกอาละวาด
คิปี ยาฮีโกะ	ทายาทตระกูลคิปี
คิปี ฮิโรชิ	ทายาทตระกูลคิปีในยุคหลังสงคราม
คิปี ทากาฮีโระ	ลุงของฮิโรชิ ผู้นำตระกูลคิปี
คิปี ชิฮิโระ	น้องสาวของฮิโรชิ
คิปี อากิฮิโกะ	คู่หมั้นของชิฮิโระ มาจากตระกูลรองเกินคิปี
คำถามข้อที่ 8	
ทาจิบานะ คยุรุ	มีพลังมองเห็นภาพมายาของอนาคต ทำหน้าที่เป็นบอดี้การ์ดให้ลูก้า
มีบาส โบเซน	ศาสตราจารย์ที่ทำโปรเจกต์ลูกแก้วคริสตัลร่วมกับลูก้า
ลูก้า ซิคิมิ	ศาสตราจารย์หญิงอายุน้อย ทำโปรเจกต์ลูกแก้วคริสตัลที่เกี่ยวข้องกับการทำนายอนาคต
คำถามข้อที่ 9	
วัน	หัวหน้าหน่วยย่อย N
ทู	หนึ่งในสมาชิกหน่วยย่อย N คู่หูของไฟว์ในการปฏิบัติการกิจ
ทรี	หนึ่งในสมาชิกหน่วยย่อย N แข็งแกร่งที่สุดในหน่วย
โฟร์	หนึ่งในสมาชิกหน่วยย่อย N มีนิสัยปากเสีย
ไฟว์	หนึ่งในสมาชิกหน่วยย่อย N เป็นคนพบพวกแมวมดลูก
ซิกซ์	หนึ่งในสมาชิกหน่วยย่อย N น้องเล็กของหน่วย ประสบการณ์น้อย
คำถามข้อที่ 10	
ไฮพาเทีย/KK02	ปัญญาประดิษฐ์ที่สร้างโดยเจสสิก้า ฮานากะ
เจสสิก้า ฮานากะ	นักวิจัยที่เชื่อในอุดมคติและศรัทธาในมนุษย์
จิ้น แอมเบอร์ส	นักวิจัยที่ทำงานร่วมกับเจสสิก้า ลูกชายของผู้ก่อการร้าย ไม่เชื่อในอุดมคติ

pro[log]ue

แก๊ง แก๊ง แก๊ง...!

เสียงระฆังดังก้องทั่วท้องฟ้ายามราตรี

แก๊ง แก๊ง แก๊ง...!

ท้องฟ้าปกคลุมไปด้วยควันดำ สะเก็ดไฟนับไม่ถ้วนลอยละล่อง กะพริบเป็นจุดแสงราวกับดวงตาของปีศาจด้วยสายลมแรงจากทิศเหนือ

เนินแห่งการพักผ่อนกำลังไหม้ ป่าแห่งการเรียนรู้กำลังไหม้ ไฟลุกลามประชิดเมือง ต้นไม้ส่งกลิ่นเหม็นไหม้ บนถนนคลาคล่ำด้วยผู้คน คนแบกเครื่องเรือนขึ้นหลังหนี คนจูงมือลูกวิ่ง ทว่าพวกเขาไม่มีที่หนี สะเก็ดไฟสีแดงสดร่วงหล่นจากเบื้องบนอย่างไร้ความปรานี

เชื้อไฟพัดปลิวเข้ามาทางหน้าต่าง ลอยตัดอากาศแล้วร่วงหล่นลงบนม้วนหนังสือเก่าแก่

ฟู ฟู ฟู...กรอบผ้าของม้วนหนังสือไหม้เกรียมจนควันดำเส้นบางลอยขึ้น เปลวไฟแลบลิ้นสีแดงโหมเลียกระดาดเก่าจนไหม้

ทว่าไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่ดี อาจมีคนสังเกตเห็น แต่ทุกคนมัวแต่ยุ่งอยู่กับการป้องกันไฟที่ไหม้ลูกกลมจนไม่ว่างพอจะมาจัดการตรงนี้

เปลวไฟไหม้แรงยิ่งขยายใหญ่ขึ้นจนกลืนกินม้วนหนังสือเข้าไปในที่สุด

มันยึดขึ้นไปยังชั้นวางที่อยู่ถัดไปราวกับยังกินไม่พอ กระดาษหนึ่งแผ่นไหม้ ม้วนหนังสือไหม้ หนังสือที่เรียงรายบนชั้นหนังสือไหม้ เปลวไฟเผาผลาญหนังสือทั้งชั้น ก่อนจะลามจากชั้นหนังสือไปสู่ผนัง

"เร็วเข้า!"

ชายวัยกลางคนโน้มตัวจากราวบันไดชั้นสองพร้อมกับตะโกน เขาสวมชุดสีดำยาว ไว้หนวดเคราสีขาวน่าเกรงขาม ทำให้รู้ว่าเป็นปราชญ์ตำแหน่งสูง

"เร็วเข้า! รีบขนออกไป!"

ปราชญ์ที่ร่างท้วมเหวี่ยงโบกมือไปมา

"ปัญญาเหล่านี้คือสมบัติล้ำค่าของโลก จะปล่อยให้กลายเป็นเจ้าถ่านในรุ่นของพวกเราไม่ได้!"

เหล่านักเรียนขนหนังสือออกจากชั้นตามคำสั่ง พวกเขาถอดหนังสือไว้เต็มสองแขนและพยายามขนออกไปด้านนอก ทว่าเปลวไฟนั้นเร็วกว่า ไฟลุกลามไปตามหนังสือที่แห้งสนิท โอบล้อมนักเรียนที่ถอดหนังสือไว้ด้วยแขนสองข้าง เสียงกรีดร้องอย่างสิ้นหวังดังก้อง เหล่าคนหนุ่มสาวสับสนไม่รู้จะหนีไปทางไหน ทั้งชั้นหนังสือและผนังล้วนถูกเปลวไฟกลืนกิน พวกเขาไม่อาจทำอะไรได้อีกต่อไป อาคารหลังนี้จะไหม้จนถล่มลงมาเมื่อไหร่ก็ขึ้นอยู่กับเวลา

หากอยู่ที่นั่นต่อไปคงเป็นอันตรายเป็นชีวิต

พวกนักเรียนพากันทิ้งหนังสือก่อนจะรีบแหกกันไปยังทางออก พุงพรวดออกไปด้านนอกเพื่อหนีเอาตัวรอด

"เดี๋ยว! อย่าหนีสิ!" ปราชญ์บนระเบียงชั้นสองชูกำปั้นขึ้น "กลับมาเจ้าพวกโง่! กลับมาเดี๋ยวนี้!"

ทว่าไม่มีใครที่เชื่อฟังคำพูดนั้นอีกแล้ว

เปลวไฟยิ่งลุกลามรวากับจะเยาะเย้ยชายผู้ไร้กำลัง ไม่ช้าไฟก็มาถึงชั้นบน ไหลไปตามพื้น ตามผนัง และกลืนชั้นวางที่อัดแน่นด้วยหนังสือเข้าไป

"ยอมไม่ได้...จะยอมให้เกิดเรื่องเช่นนี้ไม่ได้"

ปราชญ์มองชั้นหนังสือที่กำลังไหม้ด้วยความอึ้งงัน

"นี่คือผลึกแห่งปัญญา คือวิหารแห่งปัญญาที่บรรพบุรุษสั่งสมมา คือ

ผลการค้นคว้าทั้งชีวิตของพวกเขา คือชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขา ใครจะยอมเสียไป!
ใครจะยอมเสียไปกัน!"

เสียงคำรามอันเกรี้ยวกราดและทุกข์ทนต์ดังก้องอย่างไร้ความหมายอยู่
ท่ามกลางเปลวไฟ ชั้นหนังสือไหม้ เสาไหม้ เปลวไฟลามไปตามคานจนถึงเพดาน
สะเก็ดไฟกับขี้เถ้าร่วงหล่นลงเหนือศีรษะปราชญ์ผู้นั่งกลางเปลวไฟที่หมุน
เป็นเกลียว ทว่าเขายังคงตะโกนสุดเสียงต่อไปโดยไม่หวั่น

"เจ้า! เจ้าพวกป่าเถื่อนไร้ปัญญา! เจ้าพวกโง่เขลา จงหัดละอายกันบ้าง!
ปัญญาต้องมาสูญหายไปเพราะสงครามที่พวกเจ้าเป็นผู้เริ่ม! พวกเจ้ามันไม่รู้จัก
คุณค่าของความรู้ กระทำพฤติกรรมป่าเถื่อนจนประวัติศาสตร์ของมนุษย
ต้องเสื่อมสลาย! นี่คือการกบฏกรรม! นี่คือการสูญเสีย! เท่านั้นอารยธรรม
ก็เสื่อมถอยลงไปกว่าร้อยปี!"

ปราชญ์ทรุดนั่ง ปิดหน้าด้วยสองมือพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น

"จบสิ้นแล้ว...ทุกสิ่งทุกอย่าง...จบสิ้นแล้ว"

"ก็เหมือนจะอย่างนั้น"

เสียงทุ้มต่ำของชายคนหนึ่งตอบ เกาสีดำปรากฏขึ้นระหว่างเสาที่กำลัง
ลุกเป็นไฟ

ชายคนนั้นมีผมสีดำ ไม่ได้หนูนุ่มมากนัก แต่ก็ไม่ถึงกับแก่ด้วยเช่นกัน เขา
สวมเสื้อคลุมไหมๆ ดึงฮู้ดลงมาปิดจนไม่เห็นดวงตา เสื้อผ้าเก่าดูมอมแมมอยู่
เล็กน้อย ส่วนรองเท้าบูตก็ใส่เดินจนลึก เขาค็ลายจะเป็นนักเดินทางพเนจร ทว่า
ไม่ได้สวมหน้ากากของนักเลาเรื่องแต่อย่างใด ในมือขวาถือแผ่นหินสีดำเอาไว้
แทน

เขาลูบแผ่นหินด้วยปลายนิ้ว ตัวเลข '73' ปรากฏบนพื้นผิวสีดำ ตัวเลข
ค่อยๆ นับถอยหลังไปเรื่อยๆ จาก '73' เป็น '72' และ '71' จนในที่สุดก็ถดถอยมา
ต่ำกว่า '70'

"ไม่ได้เห็นระดับความลึกทางปัญญาเกินเจ็ดสิบมานานแล้ว อีกยี่สิบเจ็ด
ก็จะถึงจุดพลิกผัน เลยนึกว่าจะไปได้สวยซะอีก"

นักเดินทางสายหน้าซำๆ

"แต่สภาพแบบนี้คงไม่ไหวแล้ว จะสร้างชิ้นใหม่ก็ต้องใช้เวลายาวนาน"

เขาเงยหน้าไปทางเพดาน เพดานส่วนหนึ่งถล่มลงมาจนมองเห็นท้องฟ้า ยามค่ำคืนที่ปกคลุมด้วยควันดำ เงานี้เล็กๆ ดูคล้ายเรือเหาะบินตัดผ่านวาทะกาล ที่มีมิติดูจวนหมึกไหลริน

"ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้กันนะ"

เขาหรีดตาลงขณะพิมพ์คำถามตัวเอง

"เกิดสงครามแย่งชิงที่ดินกับเสบียงอาหารซึ่งมีเพียงน้อยนิด ข้ายังเข้าใจได้ เมืองและหมู่บ้านถูกทำลายมีผู้คนล้มตาย ข้าก็ยังพอเข้าใจ แต่ทำไมข้าก็ไม่เข้าใจ ทั้งที่ปัญญาไม่มีทั้งมิตรทั้งศัตรู มีหน้าข้ายังเป็นประโยชน์กับคนจำนวนมาก แล้วทำไมมนุษย์ถึงต้องเผาทำลายหนึ่งสัปดาห์"

คานขนาดมหิมาไหม้เกรียมเป็นสีดำสนิทร่วงหล่นลงมา กำแพงไฟขวางกั้นไว้ทำให้มองไม่เห็นร่างของปราชญ์อีกต่อไป

"...น่าเสียดาย" นักเดินทางหลบลมพัดอย่างเวทนามก่อนถอนหายใจยาว "หนทางสู่ทอสมุดแห่งปัญญายังอยู่อีกไกล"

'ALERT! (คำเตือน!)

มือของเขาสว่างวาบขึ้น ตัวอักษรสีทองส่องแสงกะพริบอยู่บนแผ่นหินสีดำ

'Over-Temperature! (เกินระดับอุณหภูมิที่ทนได้!)

"โอ๊ะ?"

นักเดินทางเพิ่งได้สติจากประกาศเตือน เขาเหลียวมองรอบๆ

เปลวไฟล้อมรอบตัวเขา ทัวบริเวณกลายเป็นทะเลเพลิง ชุดของเขาซึ่งไม่ไหม้แม้จะยืนอยู่ในเปลวไฟรุนแรงกลับมีควันดำลอยขึ้นจากชายเสื้อคลุมตัวนอก

'Leave! (รีบถอย!)

ตัวอักษรสีทองกะพริบอย่างร้อนรน

'Leave!! (รีบถอย!!)

ตอนที่นักเดินทางกำลังจะทำตามคำแนะนำนั้นเอง พลันเกิดเสียงอื้ออึงดังก้อง เพดานหินถล่มลงมา

เปลวไฟพวยพุ่ง สะเก็ดไฟและฝุ่นดินปลิวว่อนทั่วท้องฟ้ายามราตรี
 สิ่งที่เหลือมีเพียงเก้าอี้ที่ตรงนั้นไร้ร่างผู้มีชีวิต

*

ผนังสีขาวโพลน พื้นสีขาวโพลน เพดานสีขาวโพลน ห้องโถงเป็นรูปวงรี
 บนเพดานโค้งรูปโดมไม่มีไฟให้ความสว่าง แต่ภายในห้องโถงกลับเต็มไปด้วย
 แสงสว่างอบอุ่น

"จงค้นหา จงใคร่ครวญ
 จงเหลือบ้นทีก็ จงสั่งสม
 ปัญญาคือพลัง ปัญญาคือคำอธิษฐาน
 ปัญญาที่แหล่สมบัติอันล้ำค่า"

เสียงเพลงดังก้องเพดานทรงโดม เสียงร้องเพลงของผู้ชาย เสียงร้องเพลง
 ของผู้หญิง เสียงร้องเพลงของเด็กผสมปนเปกัน ผู้คนอัดแน่นเต็มทั้งห้องโถง
 ทุกคนสวมชุดเรียบง่ายสีขาวเหมือนกันหมด ทั้งคนชราและคนหนุ่มสาว
 ทั้งชายและหญิงต่างพากันเงยหน้ามองเพดานพลาซัซซ่านบทเพลง พวกเขา
 เปล่งเสียงร้องเพลงอันไพเราะด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม ไม่มีใครร้องผิดคีย์ ไม่มีใคร
 ร้องผิดจังหวะ จังหวะนั้นสมบูรณ์แบบ ท่วงทำนองนั้นสมบูรณ์แบบ รวากับ
 ดนตรีแห่งสวรรค์ และราวกับการประสานเสียงของเหล่าเทวดา

"แบบนี้ใช้ไม่ได้หรอก" นักเดินทางพืชมฟ้าขณะมองกลุ่มคนชุดขาว
 "มีหนังสือแต่ไม่มีหอสมุด มีตัวอักษรแต่ไม่ได้ถูกนำไปใช้อย่างถูกต้อง"

เขาทอดสายตาลงมองแผ่นหินในมือ ตัวเลข '37' กะพริบบนแผ่นหินสีดำ
 "ระดับความลึกทางปัญญาไม่ถึงสี่สิบด้วยซ้ำ มีอารยธรรมตั้งเท่านี้
 แต่ตัวเลขต่ำเสียจนน่ากลัว"

'Positive. (เห็นด้วย)'

ตัวอักษรสีทองปรากฏได้ตัวเลข

'Unity of thought = Decline in intelligence. (ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว
แห่งองค์ความคิด = ความถดถอยของปัญญา)'

"อย่างนี้เอง"

นักเดินทางเงยหน้าขึ้น จากนั้นก็กวาดตามองฝูงชนที่ยังคงร้องเพลงเดิมๆ
ต่อไป

"ความหลากหลายให้กำเนิดความแตกแยก ถึงได้พยายามให้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยง"

เหล่าคนที่นั่งอยู่ในห้องโถงไม่มีใครหน้าเหมือนกัน แต่สีหน้าของทุกคน
กลับเหมือนกันหมด พวกเขาหรีดร้องอย่างเคลิบเคลิ้มขณะร้องเพลงด้วย
ท่าทางเป็นสุข คนทั้งหลายไร้ซึ่งอัตตา ไร้ซึ่งเอกลัทธิ ดุรวกับตุ๊กตา
ร้องเพลงได้ สีหน้าของพวกเขาซึ่งอยู่ในสภาพเดียวกันหมดดูน่าขนลุกขนพอง
ตรงกันข้ามกับเสียงเพลงอันไพเราะ

"ถ้าทุกคนคิดเหมือนกันก็จะเป็นความขัดแย้ง แต่มนุษย์ที่สูญเสีย
เจตจำนงเสรีจะเลิกคิด จะไม่มีอะไรยกย่องขึ้นมา ไม่มีทั้งความคิดทั้งความรู้ใหม่
เกิดขึ้น พวกเขาไร้อนาคตทันทีที่ทั้งความหลากหลายไป"

'Exactly. (ถูกต้อง)'

"ให้ตายสิ อย่างกับประชิดกันนั้นแหละ"

"จงค้นหา จงใคร่ครวญ

จงเลื้อยบันทึกลงสู่สม

ปัญญาคือพลัง ปัญญาคือคำอธิษฐาน

ปัญญานี้แหละสมบัติอันล้ำค่า"

" 'ปัญญานี้แหละสมบัติอันล้ำค่า' เหรอ..."

นักเดินทางเหยียดริมฝีปากเหนือหนวดเครารุงรังแล้วยิ้มเยาะ

"เป็นคำพูดที่ดี แต่คงส่งไปไม่ถึงหัวใจของพวกเขา"

'It's a shame. (น่าเสียดาย)'

ไฟตัวอักษรบนแผ่นหินส่องแสงกะพริบ

'It was wisdom in name only. (เป็นปัญญาแคในนาม)'

"ไม่ต้องเสียใจไปนะ เรายังมีที่อื่นอีก"

นักเดินทางสลับมาถือแผ่นหินด้วยมือซ้าย จากนั้นจึงลูบผิวด้านบนด้วยมือขวา

"ออกตามหาปัญญาที่คงความหลากหลายไว้และยังไม่ใช่เจ้ากันเถอะ"

*

ภายในห้องนั้นมีดิสก์ไม่มีหน้าต่าง อากาศในห้องแห้งผาก ผ่นกับพื้นทำด้วยหิน ห่วงเหล็กแขวนห้อยจากเพดาน ในห้องมีลำต้นของต้นไม้ที่ถูกตัดวางไว้ เติบโตขึ้นอยู่ตรงนั้นส่องแสงนวลเหลืองสีน้ำเงิน

ตรงผนังด้านในประดับภาพเหมือนของชายในชุดเกราะดูภูมิฐาน ทั้งสองฝั่งมีชั้นหนังสือซึ่งอัดแน่นด้วยหนังสือปกหนัง แต่ไม่มีคนอ่านหนังสือเหล่านั้นมานานแล้ว ฝุ่นเกาะหนาบนหนังสือทุกเล่ม

หนังสือที่อัดแน่นชั้นหนังสือ นั่นคือบันทึกประวัติศาสตร์ซึ่งถูกความมืดกลบฝัง มือสีขาวบอบบางดึงหนังสือที่ถูกลิ้มเลือนไร้คนอ่านออกมา

เจ้าของมือคือหญิงสาวผมดำ เธอเป็นสุภาพสตรีสูงศักดิ์หน้าตาต่างจากดูไม่เหมาะกับหอสมุดที่เต็มไปด้วยฝุ่น หญิงสาวบิดฝุ่นบนหนังสือออกอย่างบรรจง ก่อนจะวางมันลงบนโต๊ะหน้าภาพเหมือน เธอหย่อนตัวลงบนเก้าอี้ไม้และพลิกเปิดหน้าปกของหนังสือเล่มนั้น ตั้งอกตั้งใจอ่านเพื่อไม่ให้ตกหล่นแม้แต่ตัวอักษรเดียว

"เป็นโกดังหนังสือที่พิเศษมาก"

นักเดินทางปรากฏตัวจากช่องว่างระหว่างเสา เขาเงยหน้าขึ้นมองเพดานสูงและมองหาดิสก์แสงด้วยความสนใจ

แผ่นหินในมือของเขาเปล่งแสงขึ้นมา

'Intellectual depth...82! (ระดับความลึกทางปัญญา...82!)'

14 ทอสมุดแห่งปัญญากับปริศนาสิบประการ

ตัวอักษรสีทองส่องประกายบนแผ่นหิน

'That's a great number! (ค่าตัวเลขวิเศษมาก!).'

"...ก็จริงนะ"

นักเดินทางกวาดตามองชั้นหนังสือ

"มีหนังสือมากมายขนาดนี้เหลืออยู่โดยไม่ถูกเผา แต่นี่ก็ควรค่าพอให้ชื่นชมแล้ว"

'High expectations! (คาดหวังได้มากเลย!).'

ตัวอักษรสีทองบนแผ่นหินส่องแสงวิบวับ

'Let's wait and see! (รอดูท่าทีกันสักระยะเถอะ!).'

"นี่เจ้านะ!"

จู่ๆ เสียงเรียกก็ดังขึ้น นั่นเป็นเสียงของหญิงมีอายุ

"ไปทำอะไรอยู่ในที่แบบนี้!"

นักเดินทางรีบซ่อนตัวตรงชั้นหนังสือ เขาระชิบถามแผ่นหินที่กดไว้

"เธอจะไม่เห็นพวกเราใช่ไหม"

'That should be it. (ควรต้องเป็นแบบนี้).'

"เจ้าหนูสกปรก! ทำลับๆ ล่อๆ อะไรอยู่!"

หญิงคนหนึ่งปรากฏตัวจากช่องว่างระหว่างชั้นหนังสือ เธอเป็นหญิงสูงอายุ

ร่างอ้วน

"เจ้าแต่งตัวดูไม่คุ้นตาเลยนะ เป็นใครมาจากไหนกัน"

เธอไม่น่าจะมองเห็นเขาได้ แต่หญิงสูงอายุกลับเดินอาดๆ เข้ามาใกล้เขา

นักเดินทางเบิกตากว้าง

เธอมองเห็น ถึงจะไม่รู้ว่าทำไม แต่หญิงคนนี้มีมองเห็นพวกเขา

'No way! (แย่แล้ว!).'

ตัวอักษรสีทองกะพริบอย่างร้อนรน

'Don't touch! (ห้ามมีปฏิสัมพันธ์!).'

หากมีปฏิสัมพันธ์อาจส่งผลกระทบต่อโลกได้ อย่าว่าแต่พุดคุยเลย
เพียงแคโดนสังเกตเห็นตัวตนเข้าก็ถือเป็นการละเมิดกฎแล้ว

"หนีกันเถอะ!"

'Positive! (เห็นด้วย!)

ชายผู้ถือแผ่นหินแผ่นตัวตามเงาแล้วหลบหายเข้าไปในช่องระหว่าง
ชั้นหนังสือ

*

ท้องฟ้าฤดูหนาวสดใสไร้เมฆ ภูเขาสีน้ำเงินที่ตั้งตระหง่านสวมมงกุฎหิมะ
สีขาวบริสุทธิ์

ป่าในฤดูหนาวแห้งเหี่ยว มีทะเลสาบสีฟ้า ถัดลงไปด้านล่างมีเมืองตั้งอยู่
พร้อมทางน้ำตัดผ่านทิศเหนือสู่ทิศใต้ สะพานสีแดงพาดผ่านเหนือทางน้ำ
บ้านเรือนทำจากไม้เรียงรายกันบนถนนสายเล็ก หิมะกองสูงอยู่บนหลังคาบ้าน
เหล่านั้น

บริเวณกลางเมืองมีลานกว้างซึ่งภายในมีน้ำตกไหลลงมาพร้อมเสียงดัง
ครืน...ครืน...จนเกิดไอน้ำหนาลอยอบอวล

คนมากมายมารวมตัวกันที่ลานกว้าง ตรงกลางมีเงาร่างของคนอยู่สองคน
คนหนึ่งเป็นชายในชุดดำ ส่วนอีกคนเป็นหญิงสวมชุดสีเขียวใบสน

ทั้งสองกำลังถกเถียงกัน บรรยากาศไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการคุยอย่างสันติ
แต่สิ่งที่พวกเขาถืออยู่ในมือกลับมีเพียงไม้เท้า ไม่ใช่อาวุธ

"สองคนนั้นนะ"

นักเดินทางชี้ไปยังสองคนตรงลานกว้างจากบนหลังคาที่พัก

"เหมือนกำลังพยายามแก้ปัญหาด้วยการถกเถียงกันอยู่หรือเปล่า"

'I agree. (เห็นด้วย)'

ตัวอักษรสีทองกะพริบซ้ำๆ บนแผ่นหิน

'Interesting. (น่าสนใจ)'

ค่าตัวเลขที่ปรากฏด้านล่างคือ '33'

"มีอาคารที่ดูเหมือนตึกเรียนอยู่ แต่อัตราการรู้หนังสือยังไม่ค่อยสูงเท่าไร"

ถึงจะมีโกดังหนังสือ แต่มีคนแค่ส่วนเดียวที่ได้รับอนุญาตให้อ่าน ระดับความลึกทางปัญญาก็ยังต่ำอยู่"

'But it's very possible. (แต่ยังมีความเป็นไปได้สูง)'

"จะลองดูไปสักพักเหวอ"

'Positive. (เห็นด้วย)'

"ถ้าจั้น..."

นักเดินทางดั้งเดิมของเสื้อคลุมลงจากศีรษะ จากนั้นขี้นมสีดำที่พันกันยุ่งเหยิง

"อาบน้ำก่อนแล้วกัน"

'???'

"ก็จะอยู่ดูไปอีกสักพักใช่ไหมล่ะ"

เขาดึงคอเสื้อ

"โชคดีนะ เหมือนที่น้ำจะมีบ่อน้ำพุร้อนอยู่ ถ้าจะอยู่ที่นี้ต่อไปสักพัก จั้นไปอาบน้ำสักหน่อยก็ไม่น่าจะมีปัญหา"

'Unnecessary. (ไม่จำเป็น)'

"โครงสร้างร่างกายข้ามันซับซ้อน ไม่ได้ล้างน้ำที่เดียวแล้วสะอาดเอี่ยมแบบเจ้า จะขจัดขี้เถ้ากับฝุ่นที่ติดตามซอกมุมต่างๆ ก็ต้องอาบน้ำนี่แหละ" อีกร้อยอย่าง...เขาพูดพลางลูบคาง "ข้าอยากตัดเล็บกับโกนหนวดด้วย"

'Reject! (คัดค้าน!)'

ตัวอักษรสีทองกะพริบถี่ ถัดลงไปด้านล่างปรากฏอักษรสีแดงตัวหนา

'Discovery! Intellectual depth 90! Go immediately. (ค้นพบแล้ว! ระดับความลึกทางปัญญา 90! มุ่งหน้าไปเดี๋ยวนี้)'

"ระดับความลึกทางปัญญาเก้าสิบ?"

นักเดินทางขมวดคิ้ว

"ที่ไหนกัน เป็นที่ที่เราไม่เคยไปมาก่อนเหวอ ตัวเลขดูจะสูงผิดปกติไปหน่อยสำหรับการวัดค่าครั้งแรกนะ ไม่ใช่ว่าวัดผิดพลาดหรอกเหวอ"

'No! (ปฏิเสธ!)'

ลูกศรีทองชี้ขึ้นบนฟ้า

'Go immediately! (มุ่งหน้าไปเดี๋ยวนี้!)

นักเดินทางมองข้อความนั้นแล้วโอดครวญอย่างไม่พอใจ

"อาบน้ำสักครั้งแล้วค่อยไปก็ได้เนี่ย"

'Negative! (ปฏิเสธ!)

ตัวอักษรสีทองใหญ่ขึ้นอีกเท่าตัว

'Go immediately!! (มุ่งหน้าไปเดี๋ยวนี้!!)

"...ใช้งานกันหนักซะมิด"

'That's my job. (มันเป็นงาน)

ตัวอักษรสีทองหายไป ก่อนที่ภาพถ่ายภาพหนึ่งจะถูกแสดงบนแผ่นหิน
หอคอยสีขาวตั้งตระหง่านในทะเลทรายสีขาว อาคารทรงหกเหลี่ยม
มีโซ่เส้นหนาพันล้อมรอบ

ตัวอักษรสีทองกะพริบอย่างตื่นเต้นทับบนภาพถ่ายนั้น

'Let's go to the library of wisdom! (ไปหอสมุดแห่งปัญญากันเถอะ!)

ท้องฟ้าสีครามส่งเสียงร้องคำรามราวกับตอบรับคำชักชวนนั้น

หอสมุดแห่งปัญญาคือวิหารแห่งองค์ความรู้ทั้งปวงซึ่งเป็นอิสระจากมิติ
และเวลา ว่ากันว่าชั้นหนังสือซึ่งมีมากมายนับไม่ถ้วนนั้นบันทึกความรู้และแนวคิด
จากทุกมุมโลก ความทรงจำและประวัติศาสตร์ของสิ่งมีชีวิตทั้งมวล รวมถึง
บันทึกความคิดที่ดำรงอยู่ในโลกทั้งหมดเอาไว้

หอสมุดแห่งปัญญา ผู้ที่ได้ไปเยือนที่นั่นจะเข้าใจทุกสรรพสิ่งและได้รับพลัง
ทัดเทียมพระเจ้า คนจำนวนมากเชื่อในตำนานนั้น พวกเขาทุ่มเททรัพย์สินและ
ชีวิตไปกับการค้นหา บ้างบอกว่า 'สถานที่นั้นอยู่อีกฟากของไอน์แดดในทะเลทราย
อันร้อนระอุ' แล้วออกเดินทางสู่ทะเลทรายอันกว้างใหญ่ที่พายุทรายพัดวน
บ้างก็บอกว่า 'มันอยู่อีกฟากของเส้นขอบฟ้ากลางมหาสมุทรใหญ่' แล้วออกเรือ
ไปยังมหาสมุทรที่ทะเลคลื่นแยกคมเขี้ยวเข้าใส่ ทว่ายังไม่มีผู้ใดได้คำตอบและ
รอดชีวิตกลับมา

18 หอสมุดแห่งปัญญา กับปริศนาสิบประการ

หอสมุดแห่งปัญญา สถานที่นั้นมีอยู่จริงหรือไม่ อยู่ที่ไหนกันแน่ แล้ว
ต้องทำอะไรจึงจะไปถึง ไม่มีใครตอบได้

กระนั้นก็ยังมีความที่ออกเดินทางเพื่อแสวงหาหนทางสู่การเป็นพระเจ้า
อย่างไม่ขาดสาย

คำตอบ

คำถามข้อที่ 1

ที่ตรงนั้นไม่มีเสียง

ไม่มีลม ทั้งยังไม่มีสีสันทัน

ผืนดินถูกกลบฝังด้วยทราย ทะเลทรายกว้างใหญ่ทอดยาวสุดสายตา
เม็ดทรายเป็นสีขาวราวกับกระดูกอันแห้งผาก ท้องฟ้ามีดครึ้มเป็นสีเทาขมุกขมัว
มองไม่เห็นทั้งพระอาทิตย์และพระจันทร์ ไม่รู้ทั้งเวลา สถานที่ และทิศทาง

นักเดินทางคนหนึ่งกำลังเดินอยู่ในทะเลทรายแห่งความตาย

รองเท้าบูตเก่าที่เดินจนสันสีก เลือ่คลุมที่มีแต่รอยเปื้อน ได้उँดที่ดิ่งลงมาปิด
ถึงดวงตาคือคางที่ปกคลุมด้วยหนวดเครารุงรัง ผิวถูกแดดเผา กระดูกแก้มนูน
ขึ้นมา มองเห็นดวงตาสีจุกถ่านที่มอดแล้วจากช่องว่างของผหน้าม้าสีดำ บริเวณ
หางตามีรอยย่นเล็กๆ สล็กเล็ก ทว่านัยน์ตานั้นเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

หลังจากปีนเนินทรายขนาดมหึมาจนถึงยอด เขาก็หยุดเดินและเพ่งมอง
ไปยังเส้นขอบฟ้า เนินทรายสีขาวทอดตัวยาวต่อเนื่องสุดสายตา ดูราวกับ
มหาสมุทรทรายสีขาวโพลนที่เกลียวคลื่นกำลังโถมเข้าใส่

มีอะไรบางอย่างตั้งอยู่ในนั้น แม้สิ่งนั้นจะไม่ได้สูงเสียดฟ้า แต่ก็ไม่ได้เตี้ย
ขนาดมองข้ามไปได้ นั่นไม่ใช่หินผา ไม่ใช่ก้อนดิน ทว่าเป็นหอคอยสีขาว
อันเย็นเยียบไร้ชีวิต

นักเดินทางเลื่อนสายตาลงมองมือของตน เขาถือแผ่นหินสีดำไว้ในมือขวา ตัวอักษรสีทองผุดขึ้นบนพื้นผิวด้านบน

'Found. (พบแล้ว)'

นักเดินทางพยักหน้าน้อยๆ เขาเตะเม็ดทรายฟุ้งขึ้นขณะไถลตัวลงไป ตามเนินทรายสีขาว ก่อนจะข้ามเนินทรายอีกนับไม่ถ้วนด้วยฝีเท้าที่ไม่รู้จักความเหน็ดเหนื่อย

หอคอยตั้งอยู่ใจกลางทะเลทราย หอคอยทรงหกเหลี่ยมนั้นมีพื้นผิวราบเรียบ หกด้าน สิ่งที่คุณคล่ายระเบียงทางเดินยื่นออกมาจากบริเวณใกล้ส่วนยอดสุด คลุมทับด้านบนด้วยหลังคาทรงหกเหลี่ยม ตัวหอคอยสีขาวมีโซ่เส้นหนาพันทับกันหลายชั้น ตัวโซ่ใหญ่หิม่า หนึ่งห่วงขนาดเกือบเท่าหนึ่งศตวรรษคน หอคอยนี้ปราศจากหน้าต่างและการตกแต่ง ทางเข้าออกมีเพียงประตูหลักขึ้นสนิมสีแดงสดบานเดียวเท่านั้น

มีเงาร่างสีขาวอยู่ตรงหน้าประตู คางเรียว จมูกโด่งเป็นสัน เปลือกตาปิดอยู่ เงามจากขนตาเส้นเล็กละเอียดทอดลงบนแก้มขาว ร่างที่ห่อหุ้มด้วยผ้าพลั่วไวนั้นชวนให้คิดว่าหากดึงมาโอบกอดคงอ่อนนุ่ม ทั้งยังน่าจะรู้สึกได้ถึงลมหายใจและชีพจร ทว่าเธอไม่ใช่มนุษย์แต่อย่างใด นี่คือรูปสลักหญิงพรหมจารีผู้มีผิวเป็นกระเบื้องขาว

รูปสลักนั้นถือทองคำเงินไว้ในมือ ตรงโคนใบมีดฝังอัญมณีเอาไว้ ส่วนปลายทองคำนั้นลับเป็นเงามันดุจพระจันทร์เสี้ยว รูปสลักหญิงพรหมจารีนี้ดูเหมือนจะเป็นเทพผู้พิทักษ์แห่งหอคอย

นักเดินทางหยุดเท้าแล้วแหงนหน้ามองหอคอยตรงหน้า

"เป็นยังไงบ้าง"

เขาถามด้วยเสียงแหบแห้ง ตัวอักษรสีทองปรากฏบนพื้นผิวของแผ่นหิน คล้ายตอบรับคำถามนั้น

'This is it. (นี่แหละ)'

นักเดินทางกระชับแผ่นหินในมือใหม่อีกครั้ง จากนั้นจึงออกเดินมุ่งหน้าไปทางหอคอยอย่างระมัดระวัง ตอนที่เขาเข้าใกล้จนถึงระยะที่เหลือีกเพียงไม่กี่ก้าว

รูปสลักก็ยับโดยไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้า เธอสะบัดหอกอย่างไหล่ฉนั้นจนเกิดแสงวาบ ปลายหอกหันเข้าใส่ักเดินทาง

"ข้าขอถามเจ้า"

รูปสลักเปล่งคำพูดด้วยเสียงราบเรียบเย็นชา เปลือกตาสีขาวยังคงปิดสนิท ทั้งริมฝีปากและสีหน้าต่างไร้ความเคลื่อนไหว

"มีโอกาสดอบครั้งเดียวเท่านั้น หากคิดหนีข้าจะบันเคียร หากไม่ยอมตอบ ข้าจะตัดคอ หากตอบผิดข้าจะแทงที่หัวใจ"

"เดี๋ยวกอนสิ" นักเดินทางยกมือทั้งสองข้างขึ้น "ข้าไม่มีอาวุธ ไม่คิดจะต่อสู้ เรามาคุยกันอย่างสันติเถอะ"

รูปสลักไม่ตอบรับ ยังคงจ่อปลายหอกแหลมใส่เขาดังเดิม "จะหนีจะตาย หรือจะตอบ จงตัดสินใจภายในสิบวินาที" อีกฝ่ายประกาศก้องพร้อมกับเริ่มนับถอยหลัง

"ไม่ยอมฟังเลยสินะ" นักเดินทางถอนหายใจแล้วถามแผ่นหินสีดำ "เธอยังไงดี"

'Try. (ลองดู)' ตัวอักษรกะพริบบนแผ่นหิน

"แต่การแทรกแซงถือว่าละเมิดกฎนี้"

'This is a game. Not interference. (นี่คือเกม ไม่ใช่การแทรกแซง)'

"เข้าใจพูดเอาต์วอร์ดดี"

'No time to argue. (ไม่มีเวลามาโต้เถียงกัน)'

เสียงนับถอยหลังเหลืออีกเพียงสองวินาที

นักเดินทางพึมพำว่าให้ตายสิ ก่อนจะหันไปทางรูปสลักแล้วกางแขนทั้งสองข้างออก

"เข้าใจแล้ว ข้าจะตอบคำถามของเจ้า"

"ข้าขอถามเจ้า" รูปสลักเอ่ยขึ้นอย่างไม่รอช้า "ผู้ที่เกิดในคืนนี้รู้จุดจบไม่รู้จักแสงสว่าง ไม่รู้จักสีสัน แต่เพราะเหตุใดจึงปรารถนาอยากเห็นโลก อยากได้ความรู้อยู่อีก"

'Searching... (กำลังค้นหา...)'

อักษรสีทองกะพริบบนแผ่นหิน นักเดินทางเฝ้าดูเจียบๆ ส่วนรูปสลักหญิงพรหมจารีจ่อปลายหอกมายังเขาโดยไม่ขยับเขยื้อน

'Completed : Play (เสร็จสิ้นการค้นหา : ฉาย)'

พื้นผิวของแผ่นหินฉายภาพเทือกเขาสูงชันปกคลุมด้วยหิมะ บริเวณเชิงเขามีป่าทึบแผ่กว้าง พื้นหินเปลือย และหน้าผาสีน้ำตาลเทา ที่นั่นมีบางสิ่งอยู่ และบางสิ่งนั้นก็กำลังได้...

*

อาฮาร์ตเป็น 'นักรบ' เธอมีร่างกายสูงใหญ่และเรียวแรงแมดฮาล ครึ่งหนึ่งเธอเคยเป็น 'กรรมกร' มาก่อน งานแรกที่เธอทำหลังออกจากสถานเลี้ยงเด็กคืองาน 'ซุตรู' เช่นเดียวกับเด็กคนอื่น

รังที่เผ่าซิบิลอาศัยนั้นกว้างขวาง พื้นที่เหลือเพื่อสำหรับห้องเลี้ยงเด็ก ห้องทำงาน โกดัง และสถานที่ออกกำลังกาย ถึงอย่างนั้นก็ยังคงขยายรูปร่างต่อไปเรื่อยๆ เพื่อหาแหล่งอาหารใหม่

อาฮาร์ตจุมพิตมาตั้งแต่เด็ก เธออดมกลั่นหาได้ว่าต้องซุตรูไหนจึงจะเจออาหารคงหัวมัน รากไม้ที่มีน้ำหวานไหลออกมา การค้นพบแหล่งอาหารมากมายทำให้เธอได้รับการยอมรับจาก 'กรรมกร' คนอื่น ส่วนแบ่งอาหารก็มากขึ้นตาม อาฮาร์ตจึงเติบโตมาอย่างแข็งแรง

งานถัดมาที่เธอทำคือ 'ฝ่ายลาดตระเวน' เธอออกจากรังตอนกลางดึกเพื่อไปเก็บลูกไม้ชนิดต่างๆ ภายในป่าเต็มไปด้วยอันตราย หม่าปาเขียวแหลมคมรวมตัวกันเป็นฝูงออกล่าซาวซิบิล ทั้งยังอาจจับชีวิตได้ด้วยกาโรจเมตต์ครั้งเดียว หากถูกหมีเล่นงาน ซาวซิบิลถือเป็นเหยื่ออ่อนแอสำหรับสัตว์กินเนื้อดุร้าย หากโดนพบก้จะถูกล่า หากโดนจับก็จะถูกกิน

แต่ด้านนอกถ้ายังมีสิ่งที่น่าสะพรึงยิ่งกว่าหม่าปาหรือหมีอยู่อีก ผู้ที่บอกเรื่องนั้นกับเธอก็คือฟอสซึ่งเป็น 'ฝ่ายสอนสั่ง'

"ฟังให้ดีละ อาฮาร์ต เจ้าห้ามออกจากรังในช่วงกลางวันเด็ดขาดเลยนะ"

ฟอสฟุดด้วยเสียงแหบต่ำน่าขนลุก

" 'อสุรร้าย' จะเพ่นพ่านในป่าตอนกลางวัน พวกมันดุร้าย ชอบเลือด เป็นที่สุด แล้วยังฆ่าแม่แต่เหยื่อที่ไม่คิดจะกิน มีหน้าซ้ำพวกมันยังฉลาด สามารถเลียนแบบคำพูดของพวกเราได้ พวกมันจะแสวงหาตัวเป็นมิตรเข้าหาพวกเรา เพื่อแอบปะปนเข้ามาในรังที่อบอุ่นและแสนสบาย"

อาฮาร์ตที่ยังเด็กอยู่ฟังแล้วตัวสั่นด้วยความกลัว

"ฉันควรทำยังไงเธอ ต้องทำยังไงถึงจะแยกพวกพ้องกับ 'อสุรร้าย' ได้"

"ง่ายมาก ลมหายใจของ 'อสุรร้าย' มีกลิ่นเหม็นรุนแรงเหลือทน ต่อให้อาบน้ำหรือประดับดอกไม้ก็ยังกลบกลิ่นได้ไม่มิด เพราะฉะนั้น..." ฟอสฟุดพร้อมกับบีบจมูกอาฮาร์ต "ถ้าเจอคนน่าสงสัย ก่อนอื่นให้ลองดมกลิ่นดู ถ้าเป็น 'อสุรร้าย' เจ้านั้นก็ต้องเหม็นจนสะดุ้งแน่"

เผ่าชิบิลหวาดกลัว 'อสุรร้าย' จึงกำหนดกฎไว้ว่าจะออกจากรังเฉพาะช่วงกลางคืนเท่านั้น สัตว์กินเนื้อที่อาศัยในป่าออกหากินตอนกลางคืนแทบทั้งหมด การตามหาอาหารในปายามค่ำคืนจึงเป็นงานที่เสี่ยงชีวิต

ตอนออกจากรังครั้งแรก อาฮาร์ตตัวสั่นไม่หยุด เพียงแค่จินตนาการว่าพบกับสัตว์กินเนื้อหรือ 'อสุรร้าย' เข้า เธอก็กลัวจนคลื่นไส้ แต่จมูกของเธอมีประโยชน์กับงานนี้ อาฮาร์ตแยกกลิ่นอันตรายได้ เธอรับรู้ว่ามีสัตว์กินเนื้อกำลังใกล้เข้ามาได้ก่อนใคร จึงสามารถหนีกลับเข้ารังได้อย่างว่องไว

พอดล่ายกังวลลงได้บ้างเธอก็เริ่มสนุกกับการออกไปข้างนอกที่ละนิด ป่าเต็มไปด้วยสิ่งกระตุ้นและเสน่ห์ กลิ่นหญ้าสดใหม่ กลิ่นดอกไม้หอมอบอวล น้ำหวานที่ซึมจากลำต้นของต้นไม้ หนอนผีเสื้อที่แหะเล็มใบไม้สีเขียว เหล่าหนูป่าที่ร้องจืดกันระงมด้วยความหวาดระแวง กระต่ายที่วิ่งหาลับเข้าพงหญ้าดังสวบสาบ

คืนฝนตกยิ่งยอดเยี่ยมเป็นพิเศษ เสียงเม็ดฝนตกกระทบใบไม้ เสียงหยดน้ำตกลงบนแอ่งน้ำ เมื่อหยุดนิ่งเงี่ยหูฟังเสียงเหล่านั้นกลางสายฝนก็จะเริ่มไม่รู้ตัวตัวเองกำลังอยู่ที่ไหน อาฮาร์ตรู้สึกราวกับร่างกายค่อยๆ พราวดือนจนหลอมละลายรวมกับอากาศ เธอชอบสัมผัสชวนพิศวงนั้นที่สุด

นอกจากนี้ยังมีเรื่องสนุกอย่างอื่นอีก อาฮาร์ตถนัดดมแยกกลิ่นอาหาร

ในขณะที่ 'ฝ่ายลาดตระเวน' คนอื่นสืบคลานไปตามพื้นเพื่อหาอาหาร เธอกลับหาอาหารพบได้อย่างง่ายดาย ทั้งลูกท้อจิ๋วรสหวานอมเปรี้ยว ผลเกล็ดหอมหวานเห็ดไฮโกลินอมฟู และเห็ดกลมกลื่นรา ตะกร้าของอาฮาร์ตเต็มไปด้วยอาหารอย่างรวดเร็ว ส่วนที่ใส่ได้ไม่หมดลงไปอยู่ในกระเพาะของเธอ ทุกครั้งที่ออกจากรังอาฮาร์ตจะได้กินพวกลูกไม้ต่างๆ จนอิ่มท้อง สาเหตุที่เธอโตมาตัวใหญ่กว่า 'กรรมกร' คนอื่นก็อาจเป็นเพราะแอบกินแบบนี้เอง

ไม่นานอาฮาร์ตก็ได้เลื่อนจาก 'กรรมกร' เป็น 'นักรบ' เธอได้รับดาบกระดุกอันเป็นสัญลักษณ์ของ 'นักรบ' จากราชินี ทั้งยังได้รับคำอวยพรมากมายจากพวกฟอง ภายในอกของเธอเต็มต้นด้วยความดีใจและความภูมิใจ

แต่พอคิดว่าจะไม่ได้ออกไปนอกรังอีกแล้ว เธอก็รู้สึกเหงาขึ้นมา งานของ 'นักรบ' คือการปกป้องรัง ต้องผลัดเวรกันยืนเฝ้ายามใกล้ทางเข้าออกของรังทั้งกลางวันและกลางคืน

ทางเข้าออกของรังมีสามแห่ง แห่งแรกคือประตูน้ำ เป็นทางเข้าออกที่ไว้ดักน้ำตามชื่อและเปิดไปสู่ด้านหลังของน้ำตก แห่งที่สองคือประตูตะวันตกซึ่งอยู่ติดกับไร่ ใกล้ประตูเป็นที่ตั้งของยุงทำให้มีพวกหนูและกระด่ายหรือบางครั้งก็มีงูกับสุนัขจิ้งจอกหลุดเข้ามา การจับสัตว์เหล่านี้ส่งมอบให้ 'ฝ่ายปรุงอาหาร' เป็นหนึ่งในงานของ 'นักรบ' ด้วยเช่นกัน แห่งที่สามคือประตูตะวันออกซึ่งเปิดออกสู่ป่า 'ฝ่ายลาดตระเวน' ใช้ประตูนี้ออกไปที่ป่า เส้นทางตรงประตูตะวันออกนั้นกว้างทั้งใหญ่ ทำให้แม้จะปิด 'ผา' ที่ถักด้วยเถาวัลย์ก็ไม่อาจป้องกันการบุกรุกของเหล่าสัตว์กินเนื้ออันตรายได้อย่างสมบูรณ์แบบ

"ถ้าสัตว์ร้ายบุกเข้ามาในรัง 'นักรบ' ต้องร่วมมือกันสู้กับมัน"

เนท 'นักรบ' รุ่นพี่อธิบาย

"ถ้าอีกฝ่ายเป็นหมาจรหรือหมาจิ้งจอกก็ยังไม่พอได้ ถ้าเป็นหมาป่าหรือหมาป่าก็ใช้โลปิตทาง แล้วใช้เสียงกับดาบขู่ไล่ออกไป แต่ที่เลวร้ายที่สุดคือหมีหิวโซ มันไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่เราต่อกรได้ ต่อให้ปิดทางด้วยโลก็จะถูกทะลวงผ่าเข้ามา"

เสียงของเนททุ้มต่ำ ได้กลืนเลือดแห่งกรังจากเส้นผม นั่นคือกลิ่นของ 'นักรบ' อาฮาร์ตจับฝักดาบแน่นจากนั้นเฝ้าถามขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"ฉันต้องทำยังไงเธอ"

"ต้องสู้ดิ้นรนด้วยชีวิต พวกเราบาดเจ็บล้มลงแล้วถูกกินก่อนเพื่อซื้อเวลาให้พวกฟองหนีเข้าไปด้านในสุดของรัง" เนทว่า "นั่นคือคติประจำใจของ 'นักรบ' "

พอได้ยินดังนั้นอาฮารต์ก็เตรียมใจบ้าง ต่อให้ตัวเองต้องตาย แต่เธอก็พอใจหากว่ามันทำให้ราชาราชินีและพวกฟองเผ่าเดียวกันรอดชีวิตไปได้ เธอกลัวความตาย แต่การตายเพื่อปกป้องพวกฟองในฐานะ 'นักรบ' เหมาะกับนิสัยของเธอมากกว่าการมีชีวิตด้วยการซุกซน ปลูกพวกหวั่นหรือเห็ด และการดูแลพวกเด็กๆ ในฐานะ 'กรรมกร'

อาฮารต์ต่อสู้อย่างกล้าหาญในฐานะ 'นักรบ' เธอได้รับบาดเจ็บหลายแผลจากการต่อสู้กับหมาป่า ไส้ผูกหมาป่าให้ล่าถอย บางครั้งปากแผลบวมเป่งจนมีไข้และหมื่นเหมยอยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย เหล่า 'นักรบ' ทอยกันตกตาย เนทผู้เล่าถึงคติ 'นักรบ' เองก็ตายไปแล้ว ถึงอย่างนั้นอาฮารต์ก็ยังต่อสู้อย่างไม่เกรงกลัวและมีชีวิตรอดมาได้ เหล่าพวกฟองพากันเรียกเธอว่า 'นักรบผู้อาภัพและแข็งแกร่งกว่าใคร'

วันหนึ่งอาฮารต์เผ่ายามที่ประตูตะวันออกเหมือนทุกที่ เธอได้กลิ่นฝนไซยจากอีกฝั่งของ 'เผ่า' ถึงจะยังไม่ได้ยินเสียงฝน แต่อีกไม่นานฝนคงจะตก

อาฮารต์ลอบถอนหายใจ คืบฝนตกทำให้เธอรู้สึกอยากออกไปที่ป่าจนทนไม่ไหว แต่จะทิ้งจุดที่รับผิดชอบไปก็ไม่ได้ 'นักรบ' ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบไม่อาจออกไปเที่ยวเล่นในป่าได้อย่างอิสระ

ไม่นานราตรีกาลก็ล่วงเลยถึงยามดึก คนเผ่ายามมาฉัดเวรแทนที่อาฮารต์ตั้งท่าจะกลับไปยังที่นอนของตัวเองแต่ก็เปลี่ยนใจเสียก่อน เธอมุ่งหน้าไปทางประตูตะวันตก มีโกดังที่ไม่ได้ใช้ตั้งอยู่ใกล้บริเวณนั้น เพดานโกดังมีช่องระบายอากาศเล็กๆ ซึ่งสายฝนซัดสาดเข้ามา

อาฮารต์ยื่นมือขึ้นช่องระบายอากาศ เมื่อเงยหน้าขึ้น หยดน้ำก็ตกลงบนแก้ม เสียงฝนเปาะแปะดังก้อง ได้กลิ่นดินชื้นกับกลิ่นหญ้าเปียก รู้สึกถึงสัมผัสของฝนที่ไม่ได้สัมผัสมานาน อาฮารต์สูดอากาศเย็นของตอนกลางคืนเต็มปอด แรงอารมณ์

ที่คล้ายกับความโกรธพลันพวยพุ่ง อยากออกไปข้างนอก อยากตะโกนให้ดังๆ
อยากวิ่งกลางสายฝน ความกระหายอยากเหล่านั้นเอ่อล้นขึ้นมา

"นี่คืออะไรกันแน่"

อาฮาร์ตกุมอกตัวเองด้วยความสับสน

"นี่ซ้ำเป็นอะไรไป"

ตอนนั้นเองที่เธอได้ยินเสียงฝีเท้าจากที่ไกลๆ ใครบางคนกำลังเดินอยู่
ตรงทางเดิน ฝีเท้านั้นเบาเกินกว่าจะเป็น 'นักรบ' ผู้ออกลาดตระเวน แล้วยังกลิ่นนี้
กลิ่นหวานอบอวลเหมือนน้ำผึ้งจากดอกไม้ นี่เป็นกลิ่นของราชินี แต่ในเวลา
นี้ราชินีน่าจะพักผ่อนอยู่ที่ห้องนอน อาฮาร์ตเงยหูฟังด้วยความสงสัยว่าเป็นใคร
กันแน่ เสียงฝีเท้าปริศนาใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ก่อนจะหยุดลงตรงหน้าไกดัง

"ไม่ได้พบกันนานเลยนะ อาฮาร์ต"

อาฮาร์ตตกใจที่ถูกเรียกชื่อ เธอไม่เคยได้ยินเสียงนั้นมาก่อน นั่นไม่ใช่
เสียงของราชินีแต่เป็นเสียงของชายหนุ่ม

"เจ้าเป็นใคร"

"ไม่รู้หรือขอรับ นี่ท่านลืมข้าไปแล้วหรือ"

"ขอโทษ ข้าลืมแล้ว"

อาฮาร์ตขอโทษอย่างซื่อตรง ทำให้ชายหนุ่มหลุดหัวเราะเสียงแผ่ว

"ข้าชื่อโร ข้าคือ 'เด็กในป่า' ที่เคยได้ท่านช่วยไว้"

"ฮะ!" อาฮาร์ตอุทานเบาๆ พร้อมกับตบมือ "เด็กที่ข้าเก็บได้ในป่าเองหรือ!"

สมัยอาฮาร์ตยังทำหน้าที่ 'ฝ่ายลาดตระเวน' เธอเจอเด็กร้องให้อยู่ในป่า
ที่ห่างออกไปจากรัง เด็กคนนั้นอยู่ในสภาพวิวิธ เนื้อตัวเย็นเยียบเพราะ
ความหนาว ถึงจะลี้เลแต่สุดท้ายอาฮาร์ตก็พาเขากลับมาที่รัง เธอแบ่งอาหาร
และให้เขานอนบนที่นอนของตัวเอง หลังรอให้เรี่ยวแรงของเขาฟื้นคืนกลับมา
เธอก็พาเขาไปที่ 'ฝ่ายซุตู'

เด็กคนนั้นคือโร ช่วงแรกๆ เธอเป็นห่วงเขา พอมีเวลว่างก็จำเป็นต้องไปหา
แต่หลังจากได้เป็น 'นักรบ' เธอก็ห่างหายไปจนไม่มีโอกาสเจอกัน

"จันทรหรือ นี่เจ้าเสียงเปลี่ยนแล้วสินะ"

อาฮาร์ทยื่นหน้าไปใกล้บ่าและดมกลิ่นต้นคอของโร

"กลิ่นก็เปลี่ยนไปด้วย เจ้ามีกลิ่นอย่างกับราชินีเลย"

"ข้านอนร่วมเตียงกับราชินีทุกคืน กลิ่นคงจะติดมา"

"หมายความว่าเจ้า..."

"ใช่ขอรับ ข้าได้รับเลือกให้เป็นราชา"

อาฮาร์ทตกใจจนเกือบหงายหลัง ราชาเป็นตัวตนที่พิเศษรองจากราชินี มีหน้าที่ทุ่มเทกับการให้กำเนิดบุตรกับราชินี ราชาไม่จำเป็นต้องทำงานหรือต่อสู้ แต่จะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากห้องนอนของราชินี มาเข้าใกล้ทางเข้าออก ที่อันตรายเช่นนี้ยังไม่สมควรเกิดขึ้นเลย

"เจ้ามาทำอะไรนะ รีบกลับห้องนอนไปซะ...ไม่ใช่สิ ฝ่าบาท รีบกลับไป ที่ห้องเกิดเจ้าค่ะ"

"ได้โปรดทำเป็นไม่รู้เถอะ" โรถอนหายใจ "อากาศในห้องนอนย่ำแย่จนข้า หายใจไม่ออก"

อาฮาร์ทเข้าใจความรู้สึกนั้นดี ต้องมาขังตัวเองอยู่ในส่วนลึกของวัง ในคืนฝนตกเช่นนี้ เพียงแค่คิดถึงหนูแล้ว

"งั้นแค่นี้เดี๋ยวจะเจ้าค่ะ?"

"เลิกพูดแบบนั้นได้หรือไม่ ท่านพูดจานอบน้อมแล้วทำให้ข้าครั่นเนื้อ ครั่นตัว"

โรพูดพร้อมกับหัวเราะ

"ท่านเป็นคนช่วยชีวิตข้าไว้ พูดจาวางก้ามให้เหมือนกับที่ผ่านมาเกิด"

"ข้าไม่ได้พูดจาวางก้ามสักหน่อย"

"ใช่ๆ อาฮาร์ทต้องเป็นเช่นนั้นแหละ"

โรเข้ามาในโกดังแล้วหยุดยืนด้านล่างช่องระบายอากาศ อาฮาร์ท ยืนเงี่ยหูฟังเสียงฝนข้างเขา สายฝนที่พัดเข้ามาทำให้ผมของทั้งสองเปียก ทั้งคู่ ยืนนิ่งเงี่ยบฟังเสียงฝนอยู่เป็นเวลานาน

"ช่างเป็นคืนที่แสนสบาย" อาฮาร์ทพึมพำ

"จริงขอรับ" โรตอบ "คืนเช่นนี้ทำให้ข้านึกถึงสมัยก่อน"

"สมัยก่อน?"

"ก่อนจะถูกทิ้งในป่าแห่งนี้ ข้าเคยอาศัยอยู่ที่คาริซซาซอรับ"

"คาริซซา? นั่นคือรังอื่นหรือ"

"คาริซซาคือชื่อเมืองที่อยู่นอกป่า"

"เจ้าว่ายังไงนะ!?"

อาฮาร์ทตะโกนเสียงหลง

"นอกป่ามี 'อสุราร้าย' อยู่นะ เจ้าเคยใช้ชีวิตกับ 'อสุราร้าย' หรือ"

"ไม่ใช่ซอรับ สิ่งที่อยู่นอกป่าไม่ใช่ 'อสุราร้าย' พวกเขาคือ..."

โรหยุดลงตรงนั้น ก่อนจะกระแอมเบาๆ แล้วพูดต่อ

"ความจริงข้ามีเรื่องหนึ่งอยากถามท่านมานานแล้ว"

"เรื่องอะไรล่ะ"

"เหตุใดท่านถึงช่วยข้าไว้หรือซอรับ"

"เพราะเจ้ามีกลิ่นหอม" อาฮาร์ทนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นแล้วคลี่ยิ้ม

"ตอนแรกข้านึกว่าเจ้าเป็น 'อสุราร้าย' ปลอมเป็นเด็กเสียอีก แต่ข้าได้กลิ่นหอมจากเจ้า เป็นกลิ่นน่าคิดถึงที่ทำให้ในอกอึดอัดแล้วก็กระวนกระวาย ถ้าไม่เหม็นยอมนี่ไม่ใช่ 'อสุราร้าย' ถ้าไม่ใช่ 'อสุราร้าย' ก็ปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้ ข้าถึงได้พาเจ้ากลับมาด้วย"

"แค่นั้นหรือซอรับ"

"แค่นั้นแหละ" อาฮาร์ทตอบด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม "ข้าไม่ถูกดู เจ้าไม่ถูกไล่ออกไป แปลว่าข้าตัดสินใจถูก"

"ท่านยังไม่เคร่งครัดเหมือนเดิมเลย"

โรเอ่ยด้วยเสียงเหนื่อยหน่ายก่อนจะหัวเราะ

อากาศด้านนอกพัดเข้ามาจากช่องระบายอากาศ ฝนเย็นเฉียบ สายลมชื้นแว่วเสียงหึ่งแว่วไปตามพงหญ้า ได้ยินเสียงนกฮูกบินผ่านท้องฟ้า

"เดี๋ยวข้าต้องกลับไปห้องแล้ว"

เสียงของโรฟังดูเหงางงวย ตอนที่อาฮาร์ททำท่าจะตอบ เขาก็พูดต่อคล้ายตัดสินใจแน่วแน่แล้ว

"ข้าขอมาหาท่านอีกได้ไหม"

"ได้ที่ไหนกันล่ะ"

อาฮาร์ตพูดด้วยเสียงเข้มงวด ราชาเป็นทรัพย์สินของราชินี ไม่ใช่คนที่
'นักรบ' เพศเมียอย่างอาฮาร์ตควรจะพบได้ง่ายๆ

ทว่าทำไมยอมแพ้

"ข้าจะรอขอรับ ในคืนพรุ่งนี้เวลาเดียวกันนี้ ข้าจะมาที่นี่อีก"

เขาพูดแล้วออกไปจากโกดังโดยไม่รอฟังคำตอบ

วันรุ่งขึ้นหลังจากผลัดเวรฝ้ายาม อาฮาร์ตก็กลับไปยังที่นอนของตัวเอง
เธอไม่ไปที่โกดังนั้น ไม่ใช่เพราะไม่อยากเจอโร แต่เพราะไม่อยากฝ่าฝืนกฎ หาก
เรื่องที่พบกับโรถึงราชินี อาฮาร์ตจะถูกขับไล่ออกจากวัง เธอไม่ได้เกลียดโร แต่
สิ่งที่ควรให้ความสำคัญคือความภักดีต่อราชินี ไม่ใช่เขา

หลายวันผ่านไปโดยไม่เกิดเรื่องอะไร จนตอนที่เรื่องตลกได้พบกับโร
อีกครั้งและผิดสัญญาเริ่มเลือนรางจากความทรงจำ อาฮาร์ตก็ได้กลืนนั้น
กลืนอันเป็นเอกลักษณ์ซึ่งเธอไม่มีทางจำผิดไปได้ นั่นเป็นกลิ่นของโร

"อรุณสวัสดิ์ อาฮาร์ต"

อาฮาร์ตแยกเขี้ยวใส่โรที่ทักทายอย่างสดใส

"เจ้ามาทำอะไรที่นี่!"

สถานที่นั้นอยู่ใกล้ปากประตูตะวันออก แดมฟ้ายังใกล้จะสว่างแล้ว

"ตรงนี้อันตราย รีบกลับห้องนอนเร็ว!"

"อย่าพูดจาตบตรอนกันแบบนั้นเลยขอรับ ข้าเอาข้าวเหนียวน้ำผึ้งมาด้วย
นึกว่าจะกินด้วยกันสักหน่อย"

อาฮาร์ตตกใจแทบสิ้นหายใจ ข้าวเหนียวน้ำผึ้งเป็นของอร่อยที่ไม่รู้ว่า
ปีหนึ่งจะมีโอกาสได้กินสักครั้งหรือเปล่า พอโรเปิดห่อออกกลิ่นน้ำผึ้งหอมหวาน
ก็โชยมา ท้องของอาฮาร์ตที่พ่ายแพ้ต่อกิเลสส่งเสียงร้องโครก

"คะ...แค่ครั้งนี้นะ" เธอกลืนเสียงลงต่ำ "ถ้ากินแล้วเจ้าต้องกลับไปทันทีเลยนะ"

"ข้ารู้ขอรับ"

โรนั่งลงบนพื้น อาฮาร์ตนั่งลงตามข้างตัวเขา ทั้งสองแบ่งข้าวเหนียวน้ำผึ้งกัน

ค่อยๆ ลิ้มรสอันหอมหวานและดื่มด่ำกับแต่ละคำ
หลังกินเสร็จโรกัลูกชิ้น
"ไว้ข้าจะมาเที่ยวเล่นอีก"
"ไม่ต้องมาอีกเลยนะ เจ้าบ้า"

อาฮาร์ตพูดไว้แบบนั้น แต่โรก็ยังคงมาหาเธอในวันถัดมา และในวันถัดจากนั้นอีก

"พอสักทีเถอะ!" แม้แต่อาฮาร์ตผู้ไม่เคร่งครัดก็ยังเริ่มหัวเราะไม่ออก
"มาหากันทุกวันแบบนี้นับรบกวนข้านะ!"

"ข้าเข้าใจว่ารบกวนท่าน" แต่ว่า...โรเอ่ยพร้อมกับจับมืออาฮาร์ต
"ข้าชอบอาฮาร์ตขอรับ"

"ชอบ?"

นั่นเป็นคำที่ใช้กับของกิน งาน หรือไม่กี่หน้าที่ อาฮาร์ตไม่รู้จักวิธีใช้คำนั้น
กับอย่างอื่นนอกเหนือจากนั้น

"เจ้าอยากกินข้าหรือ"

"ไม่ใช่ ที่ว่าชอบ หมายถึงข้าอยากมีลูกกับท่านขอรับ"

"พูดบ้าอะไร ผู้ที่คลอดลูกได้มีแค่ราชินีนะ"

"แต่ราชินีมีการผลัดเปลี่ยน ก่อนราชินีองค์ปัจจุบันจะฆ่าราชินีองค์ก่อน
แล้วชิงบัลลังก์มา นางก็เป็น 'นักรบ' เหมือนท่านไม่ใช่หรือ"

"เจ้าจะบอกให้ข้าขึ้นเป็นราชินีหรือ"

อาฮาร์ตย่นหน้า ราชินีทุ้มเทาให้การคลอดลูกโดยไม่ออกไปนอกรัง
ตลอดชีวิต เพียงแคคิดก็สยของแล้ว

"การขยายพันธุ์ไม่ใช่งานของข้า ข้าไม่สนใจบัลลังก์ ข้าคือ 'นักรบ' ถ้า
รังตกอยู่ในอันตรายข้าก็ต้องเอาตัวเข้าแลกเพื่อปกป้องพวกพ้อง นั่นคือ
คติประจำใจของ 'นักรบ' นั่นคือความภักดีของข้าในฐานะ 'นักรบ' "

"แต่ข้าไม่อยากจะให้ท่านตาย ข้าอยากมีชีวิตร่วมกับท่าน"

"เจ้าคือราชาแห่งเผ่าชิบิล เจ้าห้ามพูดแบบนี้"

"ท่านเองก็ควรคิดเรื่องตัวเองมากกว่าเรื่องเผ่า" โรบีบมือของเธอแรงขึ้น
"หนีไปกับข้าเถอะ อาฮาร์ต"

ในเสี้ยววินาทีนั้นกลิ่นฝนย้อนคืนกลับมาในโพรงจมูกอีกครั้ง

กลางป่าในคืนฝนตก อาฮาร์ตเอาแต่คิดวนเวียนว่าอีกฟากของป่ามีอะไร
จะมีโลกแบบไหนแผ่ไพศาล ต่อให้โลกของ 'อสูรร้าย' รอเธออยู่ข้าง เธอ
อยากลองออกไปข้างนอกป่าดู แค่อีกครั้งก็ยิ่งดี แต่ว่า...

"หนีไปแล้วจะทำยังไงต่อ ด้านนอกมีทั้งสัตว์ร้ายทั้ง 'อสูรร้าย' ถ้าออกจาก
รังนี้ก็ไม่อาจมีชีวิตรอด"

"นั่นเป็นเรื่องโกหก เป็นแค่เครื่องมือที่ใช้รังให้พวกท่านอยู่ที่นี้"

"ต่อให้เป็นแบบนั้น ข้าก็ทำไม่ได้อยู่ดี ข้าทรมานพวกพ้องไม่ได้หรอก"

อาฮาร์ตสลดมือโรทิ้งไป

"อย่าได้พูดเรื่องนี้อีกเชียะ"

อาฮาร์ตรู้สึกได้ว่าโรหยุดหายใจ เธอได้กลิ่นฝนและพลันรู้ว่าเขากำลัง
ร้องไห้ อาฮาร์ตเองก็อยากร้องให้ขึ้นมาเช่นกัน แต่เธอกลืนน้ำตาไว้ก่อนจะจาง
พูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง

"อย่ามาหาข้าอีกล่ะ"

"อาฮาร์ต ท่านกำลังถูกหลอกขอรับ ถ้าออกไปข้างนอก แม้แต่ท่านก็จะ
รู้ทันที่ว่าสภาพแบบนี้มันผิดปกติ"

"เจียบชะ"

"ขออภัยล่ะ อาฮาร์ต ได้โปรดเชื่อแล้วมาด้วยกันกับข้าเถอะ"

"ข้าบอกให้เจียบ" อาฮาร์ตพูดเสียงเบา เธอจับแขนของโรด้วยมือขวา
จากนั้นใช้มืออีกข้างปิดปากเขา "มีคนมา"

กลิ่นน้ำผึ้งหอมหวาน นี่คือน้ำผึ้งของราชินี หากราชินีได้ยินคำพูดเมื่อครู่เข้า
โรงงูถูกฆ่า เขาคงถูกฉีกเป็นชิ้นแล้วกิน เสียงมีเท้าใกล้เข้ามา ได้ยินเสียงไม้เท้า
กระทบพื้นดังกึก...กึก...เธออยากให้อีกฝ่ายไม่สังเกตเห็น อยากให้เดินผ่านไป
ทั้งอย่างนี้ แต่คำอธิษฐานของอาฮาร์ตกลับไร้ผล กลิ่นน้ำผึ้งจากดอกไม้ยังแรงขึ้น
เรื่อย ๆ

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ อาฮาร์ต"

เสียงอันน่าเกรงขามดังก้อง นั่นคือเสียงของราชีนี

อาฮาร์ตคุกเข่าลงตรงนั้นพร้อมก้มศีรษะลงต่ำ

"ราชีนีผู้งดงาม ข้ายินดีอย่างยิ่งที่ท่านมีพลานามัยแข็งแรง"

"ขอบใจ"

ราชีนีตอบหัวนๆ ก่อนจะพูดต่อ

"ข้าหาตัวเจ้าอยู่นะ โร"

เสียงนั้นอ่อนหวานจนแทบละลาย และในขณะเดียวกันก็แฝงด้วย
เจตนาร้าย ไม่เท่าของราชีนีแหวกอากาศดีเข้าที่ไหล่ของโร เขาทรุดตัวลงคุกเข่า
ไม่เท่าทำจากไม้เนื้อแข็งทุบโรหลายต่อหลายครั้ง เสียงกรีดร้องที่พยายามข่มไว้
ในคอ เสียงลมหายใจหอบ แคได้ยินอาฮาร์ตก็ตัวสั่นไม่หยุด เธอเกือบตะโกน
ร้องขอให้หยุด

"จงกลับไปห้องนอนซะ"

ราชีนีเคาะไม้เท้ากับพื้นพร้อมออกคำสั่ง โรโซเซลุกขึ้นก่อนจะเริ่ม
เดินลากขา เสียงหายใจอย่างทรมานไกลออกไป

ทว่าอาฮาร์ตยังคงไม่เงยหน้า เธอหมอบอยู่ตรงนั้น เผยต้นคอให้ราชีนีเห็น
ต้นคอเป็นจุดตาย หากถูกฟาดจะถึงตายได้ในครั้งเดียว ท่านนี้ถือเป็นสัญลักษณ์
แสดงความจงรักภักดีต่อราชีนี

"อาฮาร์ต"

ราชีนีถามพลางกดปลายไม้เท้าลงบนศีรษะของอาฮาร์ต

"ทำไมเจ้าถึงไม่โล้โรกลับห้อง"

"ข้าบอกให้กลับไปแล้ว แต่เขาไม่ยอมฟังเจ้าค่ะ" อาฮาร์ตตอบในท่าหมอบ
ดังเดิม "ข้าไร้ความสามารถเอง ข้าต้องขออภัยเจ้าค่ะ ข้ายินดีรับการลงโทษ
ทุกอย่าง"

"ข้าไม่ลงโทษผู้ไร้ความผิด"

ไม้เท้าผละห่างจากศีรษะ

"จงเงยหน้าขึ้น"

อาฮาร์ตเงยหน้าตามคำสั่งของราชินี

"ข้าขออำนวยพรให้เจ้า"

ราชินีกล่าวเช่นนั้นก่อนจะทาบขี้ผึ้งลงบนเปลือกตาของอาฮาร์ตด้วยมือของตนเอง ไม่มีเกียรติยศใดที่สูงส่งเท่านี้อีกแล้วสำหรับเผ่าชิบิล แต่อาฮาร์ตกลับกังวล เธอไม่อาจยินดีจากใจได้เหมือนตอนได้รับมอบดาบกระดูก

"'นักรบ' อาฮาร์ต จากนั้นขอให้เจ้าช่วยปกป้องเผ่าต่อไป"

เสียงของราชินีอ่อนโยน ทว่ากลับเย็นชาดูจนน้ำแข็งและเปี่ยมโทษะประหนึ่งเปลวเพลิง

อาฮาร์ตสะกดความกังวลก่อนยกมือขึ้นแตะอก เธอตอบรับว่า "รับทราบเจ้าค่ะ" แล้วโค้งตัวลงต่ำอย่างนอบน้อม

เรื่องเกิดขึ้นในวันถัดมา อาฮาร์ตยืนเฝ้ายามอยู่ตรงประตูตะวันออกตอนที่เปิด 'ฝา' เพื่อส่งเหล่าเด็กจาก 'ฝ่ายลาดตระเวน' ออกไป เธอพลันรู้สึกถึงความผิดปกติ ได้กลิ่นคาวเลือดแถมยังใหม่อยู่ กลิ่นนี้จะเรียกสัตว์กินเนื้อมาพวกสัตว์ร้ายที่อันตรายอยู่แล้วจะยิ่งคลุ้มคลั่งขึ้น

"คืนนี้พวกเจ้าอย่าออกไปเลย"

อาฮาร์ตหันไปพูดกับ 'ฝ่ายลาดตระเวน'

"ปามีเสียงวุ่นวาย ปิด 'ฝา' ให้แน่นหนาด้วยหินไว้จะดีกว่า วานบอกประตูตะวันตกกับประตูน้ำตามนั้นด้วย"

"เข้าใจแล้ว!"

'ฝ่ายลาดตระเวน' ที่ยังอายุน้อยกันอยู่วิ่งทะยานสู่ส่วนลึกของรังราวกับลูกหนู ใครบางคนวิ่งสวนมาทางนี้ ไม่ต้องถามอาฮาร์ตก็รู้ว่าเป็นใคร

"ข้าบอกแล้วไงว่าอย่ามาอีก" เธอพูดเสียงแข็ง "ที่นั่นอันตราย กลับไปที่ห้องนอนของราชินีซะ"

"คนที่ตกอยู่ในอันตรายคือท่านต่างหาก"

โรตอบกลับด้วยเสียงต่ำ

"ได้โปรดหนีไปเถิด อาฮาร์ต นี่เป็นกับดักของราชินี นางตั้งใจจะฆ่าท่าน"

อาฮาร์ตคิดขึ้นว่าใช่จริง ๆ ด้วย ราชีนีมองตัวเมียที่แข็งแกร่งเป็นศัตรู
หวาดกลัวว่าจะถูกตัวเมียสาว ๆ แย่งตำแหน่งราชีนีไป ราชีนีจึงพยายามกำจัด
อาฮาร์ตก่อนจะกลายเป็นแบบนี้

"ข้าไม่คิดจะเป็นราชีนี รอถึงรุ่งสาง ไวอันตรายจากไปแล้ว ข้าจะไปคุย
ให้เข้าใจ"

"ท่านคงได้ตายก่อน ราชีนีฆ่ากระต่ายแล้วสาดเลือดและเนื้อไว้หน้ารัง
อีกไม่นานพวกสัตว์ร้ายจะมาตามกลืนเลือด"

เธอคิดขึ้นว่ามีเรื่องบ๊อบแบบนั้นด้วยหรือ ราชีนีผู้ครองอำนาจเด็ดขาด
มีหน้าที่ปกป้องเผ่าชิบิล ราชีนีจะทำให้ทั้งเผ่าตกอยู่ในอันตรายเพื่อฆ่า 'นักรบ'
เพียงคนเดียวได้อย่างไร

แต่อีกใจหนึ่งอาฮาร์ตกลับรู้สึกว่ามันเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้น เธอพอจะรู้สึกตัว
อยู่บ้างมาตั้งแต่ตอนที่ใครจะบอก โลกใบนี้บิดเบี้ยว พวกเธอกำลังถูกหลอก แต่
เธอกลับแกลังก์ทำเป็นไม่รู้ตัวมาตลอดเพราะกลัว หากสูญเสียเกียรติยศในฐานะ
'นักรบ' ไป ตัวเองก็จะไม่เหลืออะไรเลย อาฮาร์ตกลัวที่จะยอมรับเรื่องนั้น

"ออกไปจากที่นี่กันเถิด อาฮาร์ต" ไรจับแขนของเธอ "เราไปขอความช่วยเหลือ
จากพวกคนในเมืองกันเถิด พวกเขาไม่ใช่ 'อสูรร้าย' ขอรับ พวกเขาเป็นมนุษย์
เหมือนพวกเรา ถึงจะมีคนที่โหดเหี้ยมน่ากลัวปะปนอยู่ แต่ก็มีคนที่อบอุ่นและ
เมตตาอยู่ด้วยเช่นกัน"

หัวใจของอาฮาร์ตเต้นแรง แค่อึดครั้งก็ยั้งดี เธออยากลองออกไป
นอกป่าดู อยากท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง อยากวิ่งกลางสายฝนจนกว่าจะหมดแรง หาก
ความปรารถนาจะเป็นจริง อาฮาร์ตก็ยอมได้แม้ต้องตาย

แต่ไม่ใช่ตอนนี้

"ข้าทำไม่ได้"

"อาฮาร์ต!"

ไรตะโกนอย่างเศร้าสร้อย เขาจับแขนของเธอด้วยสองมือ รังเธอไว้
ไม่ยอมปล่อย

"ขออภัย มาด้วยกันกับข้าเถิด ข้าไม่อยากเสียท่านไป ไม่อยากปล่อยให้

ท่านตายในทีแบบนี้!"

"หายไปแล้ว" อาฮารต์คร่ำครวญตอบเสียงต่ำ "ข้าได้กลิ่นหมี มันอยู่ใกล้ๆ นี่แล้ว ถ้าข้าหนี พวกพ้องมากมายจะต้องตาย"

"ทุกอย่างเป็นสิ่งทีราชีนีเป็นผู้ก่อ ท่านไม่จำเป็นต้องตายเพื่อราชีนีแบบนี้!"

"ไม่มีเวลามาวัวเถียงกันแล้ว"

อาฮารต์ผลักโรออก ก่อนจะชักดาบกระตุกจากผ้าคาดที่พันไว้รอบเอว

"ข้าจะถ่วงเวลาเท่าที่ทำได้ เจ้ารีบหนีไปซะ รีบอพยพไปที่ห้องด้านหลังในสุดกับทุกคน"

เสียงคำรามของสัตว์ป่าซ่อนทับกับเสียงนั้น 'ผา' ที่ปิดทางเข้าออก ถูกทำลาย กลิ่นเหม็นตลบอบอวลของสัตว์ป่า ลมหายใจเหม็นกลิ่นสาบ เสียงฝีเท้าเชื่องช้าหนักอึ้ง นั่นคือหมี เป็นหมีตัวใหญ่น่าสะพรึงกลัว

"หนีไปซะ โร"

อาฮารต์พุ่งเข้าไปใส่หมี เหนือมุดผ่านการโจมตีของเล็บอันแหลมคมเข้าไปแทงดาบตรงอกของมัน แต่เนื้อแผ่นหนากลับขวางเอาไว้ ทำให้แทงไม่ถึงหัวใจ

หมีคำราม มันลุกขึ้นยืนด้วยขาหลังพร้อมกับเหวี่ยงขาหน้าทั้งสองอย่างดุเดือด อาฮารต์ดึงดาบออกแล้วกลิ้งลงกับพื้นเพื่อหลบการโจมตีนั้น

"ทางขวา!"

ได้ยินเสียงของโร อาฮารต์เอี้ยวตัวแล้วล้มลุกไปด้านซ้ายทันที เล็บหมีเฉี่ยวแขนขวาของเธอไป

"มันจะมาจากข้างบน!"

อาฮารต์เชื่อตามเสียงของเขาและหนีไปยังริมกำแพงทั้งที่ยังก้มหัวอยู่ของเหลวอุ่นๆ หยดลงบนหลัง มันคือน้ำลายของหมี

"วิ่งต่อไปทางซ้ายแล้วออกไปข้างนอก!"

"เจ้านั่นแหละหนีไป!"

อาฮารต์ตะโกนพลางยกดาบขึ้นอีกครั้ง

"เจ้าหนีไปเถอะ โร รีบหนีไปซะ!"

"อันตราย!"

อาฮาร์ตถูกพลั๊กกระเด็นพร้อมกับเสียงร้องบอกนั่น

เสียงเล็บฉีกเนื้อดั่งขึ้น โรกรีดร้องเสียงแผ่ว กลืนเลือดรุนแรงทิ่มแทงจมูก

"โร!"

ไม่มีเสียงตอบกลับ เธอได้ยินแค่เสียงลมหายใจกับเสียงคำรามของหมีเท่านั้น หมีเหวี่ยงขาหน้าฟาดลงมา ได้ยินเสียงกระดูกป่น ละอองเลือดอุ่นๆ กระเซ็นมาโดนปลายจมูกของอาฮาร์ต

"หยุดนะ!"

เธอกระชับตาบด้วยสองมือก่อนจะวิ่งไปแทงตากระดูกเข้าที่คอหมีสุดแรง หมีคำรามด้วยเสียงทุ้มหนัก มันบิดตัวพร้อมกับเหวี่ยงขาหน้าอย่างสะเปะสะปะ เล็บแหลมคมกรีดเข้าที่ไหล่ขวา อาฮาร์ตล้มกลิ้งลงบนพื้น ร่างกายขาดจากความเจ็บปวดรุนแรง เธอคิดว่าคงจะถูกกิน เธอเตรียมใจไว้ก่อนแล้วว่าสักวันคงจะลงเอยแบบนี้ แต่กลับรู้สึกกลัวและหวาดหวั่นจนฟันกระแทกกัน

"โธ่เว้ย"

อาฮาร์ตครวญครางทั้งที่ยังล้มอยู่

"โธ่เว้ย โธ่เว้ย..."

หมีร้องคำรามเสียงแผ่ว หลังจากวางขาหน้าลงบนพื้น มันก็เดินมุ่งหน้าสู่ด้านนอก ผืนดินลั่นสะเทือน เสียงฝีเท้าแน่นห่างออกไป

อาฮาร์ตยันร่างท่อนบนขึ้นโดยที่ยังกดไหล่ขวาไว้ บริเวณรอบๆ คละคลุ้งด้วยกลิ่นเลือด

"โร...โร!"

เธอเรียกชื่อนั้นหลายครั้ง

"ตอบข้าสิ โร!"

เสียงร้องครวญเบาๆ ดังขึ้น อาฮาร์ตวิ่งไปหาเขา แล้วตอนที่พยายามประคองร่างนั้นให้ลุกขึ้น เธอก็พลันรู้สึกถึงกลิ่นเครื่องในจากร่างเขา นั่นคือกลิ่นแห่งความตาย โรกำลังจะตาย เขาไม่มีทางรอดแล้ว เสี้ยววินาทีที่ตระหนกเช่นนั้น เปลือกตากก็ร่อนผ่น น้ำตาอุ่นๆ เอ่อล้นจากใต้เปลือกตาที่ปิดอยู่

"ไปเถอะ อาฮาร์ต" โรพูด เสียงนั้นอ่อนระหอยโรยแรง "ออกไปจากที่นี่"

ไปข้างนอก"

"โร ข้าทิ้งเจ้าไว้ไม่ได้หรอก"

"คนที่กำลังจะทิ้งท่านไว้คือข้าต่างหาก"

เธอรู้สึกเหมือนเขากำลังหัวเราะเบาๆ

"ท่านต้องออกไปนอกป่า... ไปดูโลกอันงดงามด้วยตาคุณนั่น"

"ข้าจะไปทำเรื่องแบบนั้นได้ยังไง"

หากลืมนาคาจะโดนสาป ถ้ามองแสงสว่างจะต้องตาย ดังนั้นเผ่าซิบิลถึงได้พาเปลือกตาให้ปิดแน่นด้วยขี้ผึ้ง โรไม่มีทางไม่รู้เรื่องนี้ แต่เขากลับพูดอ่อนน้อมด้วยเสียงแหบพร่า

"มองข้าสิ อาฮาร์ต"

นี่คือคำขอสุดท้ายของโร ต่อให้ต้องถูกสาปก็ช่าง อาฮาร์ตเตรียมใจแล้ว เธอถูเปลือกตาด้วยกำปั้น ปาดขี้ผึ้งที่หลุดลอกออกเพราะน้ำตา จากนั้นค่อยลืมตาขึ้น ร่างของสัตว์ร้ายที่เต็มไปด้วยเลือดผุดขึ้นมาท่ามกลางแสงสลัวอันพร่าเบลอล

"ช่วยจำหน้าข้าไว้ที"

สัตว์ร้ายตัวนั้นพูดด้วยเสียงของโร

"อย่าลืม... ข้าล่ะ"

เขาหลับตา

โรหยุดหายใจ ซึ่พจรรหยุดลง

อาฮาร์ตกลักรื้อฟื้นความเศร้าจากการสูญเสียแล้วลุกขึ้นยืน

อยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้แล้ว ข้าลืมตา ข้าถูกสาป ถ้าไม่รีบออกไปเดี๋ยวนี้คนอื่นจะถูกสาปไปด้วย

เธอเดินโซเซออกจากวัง

ทันใดนั้นแสงสว่างก็เข้าโอบล้อมอาฮาร์ตจนแทบตา ทุกสิ่งทุกอย่างเปล่งประกายเจิดจ้า สีเขียวของใบไม้อ่อน สีน้ำตาลไหม้ของลำต้น สีครามของท้องฟ้าที่เริ่มสาง เธอไม่รู้ชื่อของสิ่งเหล่านั้น ไม่รู้จักกระทั่งความหมายของคำว่าสี แต่เรื่องพวกนั้นไม่จำเป็น ถึงจะไม่รู้ชื่อเรียกและไม่รู้จักสีสันท แต่ความงดงามนั้นก็ไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย

"สวยจัง" อาฮาร์ตพิมพ์ "อา...ช่างสวยเหลือเกิน"

ผู้ที่มองแสงสว่างจะต้องตาย อีกไม่นานข้าก็คงจะตายเหมือนกัน ถ้าฉัน
ข้าอยากออกไปนอกป่า อยากเห็นโลกภายนอกด้วยตาฉันนี่ก่อนแล้วค่อยตาย
เธอถอยห่างจากรัง ก่อนจะออกเดินอย่างเชื่องช้าโดยมุ่งหน้าสู่นอกป่า

ใครบางคนทบทวนประตู่ในช่วงหลังเที่ยงคืน

คุณยายออสต์ตกใจจนสะดุ้งตื่น พอล้มลงหายใจเฉื่อยหงุดหงิด คราวนี้
กลับได้ยินเสียงหล่นดังต๊อบ

ไม่ผิดแน่ มีใครบางคนอยู่นอกบ้าน เธอละ จะเป็นพวกหัวขโมย หรือ
จะเป็นเด็กเหลือขอแถวบ้านมาเล่นพิเรนทร์อีกกันนะ บังอาจมาหายามเพราะ
เห็นเป็นยายแก่อาศัยอยู่ตัวคนเดียว คืนนี้แหละจะได้เห็นดีกันเสียบ้าง

คุณยายออสต์ลงจากเตียง เธอดึงเอาปืนปากเตรัซึ่งเป็นของคู่ต่างหน้าของ
คุณตาออกมาถอดเอาไว้แนบอก จากนั้นเดินย่องไปทางประตู หลังปลดสลักแล้ว
ถือปืนปากเตรัไว้ในท่าเตรียมยิง เธอก็ตะประตูออกอย่างแรง

"เตรียมใจไว้ซะ เจ้าพวกคนชั่ว!"

เธอคิดจะเป่าให้กระเด็น แต่ยังมีมือไว่ก่อนในเสียวินาทีสุดท้าย ที่ตรงนั้น
ไม่มีใครอยู่ เทือกเขาวีกำทอดตัวยาวโดยมีท้องฟ้ายามราตรีอันมืดมิดเป็นฉากหลัง
ป่าสีดำแผ่กว้างอยู่ตรงเชิงเขา สายลมเย็นเฉียบพัดโบก แมลงร้องระงม คำคิน
มีตสนทน์ไม่ต่างอะไรจากทุกๆ คืน

ถึงอย่างนั้นคุณยายออสต์ก็ยังไม่ประมาท เธอยกปืนค้างไว้ขณะ
ก้าวออกไปด้านนอก ตั้งใจว่าจะเดินดูรอบบ้าน

เธอเดินหนึ่งก้าว สองก้าว ก่อนจะตะเข้กับอะไรบางอย่างที่อ่อนนุ่ม
ในก้าวที่สาม

"...หืม?"

คุณยายออสต์ก็มอม เธอเห็นคนนอนอยู่ตรงบริเวณใกล้เจ้าตน คนคนนั้น
ผมยาว แขนขาบอบบาง ถึงจะเปื้อนโคลนแต่ดูเหมือนจะเป็นเด็กสาว เห็นเพียง
เท่านั้นก็น่าตกใจมากพอแล้ว แต่เด็กสาวคนนั้นกลับอยู่ในสภาพเปลือยกาย

มีหน้าข้างป้อนเลือดไปทั้งตัวด้วย

"ทำใจดีๆไว้"

คุณยายวางปืนปากแตรลงบนพื้นแล้วช่วยประคองเด็กสาวให้ลุกขึ้นนั่ง ไหล่ขวาของเธอฉีกขาดมีเลือดไหลออกมา ใบหน้าเต็มไปด้วยโคลนจนดูเค้าโครง ใบหน้าไม่ออก

"เกิดอะไรขึ้น เจ้าเจอรื่องอะไรมา"

"...ความตาย"

เด็กสาวร่างสั่นเทาขณะเอ่ย

"นี่คือความตาย ตายแล้ว... ข้าได้ตายไปแล้ว"

ออสต์นั่งงั่ง ถึงจะฟังรู้เรื่องแต่ไม่เข้าใจความหมาย ทว่าเมื่อเห็นครบน้ำตา ที่ติดอยู่บนแก้มของเด็กสาวเธอก็เข้าใจว่าเด็กสาวคนนั้นถูกคนชั่วฆ่าเล่นงานมา เธอถูกพวกคนป่าเถื่อนทำให้ต้องพบกับเรื่องน่าสยดสยอง และยังบาดเจ็บขนาดนี้ ไม่แปลกเลยที่จะตัวสั่นไม่หยุด

"เย็นใจหรือเปล่า"

ออสต์ประคองเด็กสาวให้ลุกขึ้น จากนั้นเปิดประตู

"เ้า เข้ามาข้างในสิ เจ้าไม่ต้องห่วงอะไรแล้ว ไม่ว่าใครมา ข้าก็จะไล่ไปเอง"

คุณยายออสต์ก่อไฟในเตาผิงแล้วต้มน้ำด้วยหม้อใบใหญ่ เธอเทน้ำร้อนลงในถังไม้สำหรับซักผ้า ก่อนจะให้เด็กสาวนั่งในนั้น เธอถูสบู่จนเป็นฟอง ล้างใบหน้ากับเส้นผมของเด็กสาว ล้างแขนขาและเรือนร่าง จากนั้นล้างโคลนกับเลือด ที่ติดอยู่ออก ทันใดนั้นผิวขาวฟ่องก็ปรากฏให้เห็น เส้นผมของเด็กสาวเป็นสีทอง ส่วนดวงตามีสีน้ำตาลแดงอมเหลือง

"น่าตกใจจริงๆ"

คุณยายออสต์เบิกตากว้าง

"เจ้าสวยมากเลยนะ"

ตามร่างกายของเด็กสาวมีรอยแผลกับรอยขีดมากมายนับไม่ถ้วน แต่ที่เลวร้ายที่สุดคือแผลตรงไหล่ขวา ออสต์ล้างแผลด้วยเหล้า ทายาผสมขึ้นแล้วพันผ้า การทำแผลของหญิงชราป่าเถื่อนจนผู้ชายยังต้องร้อง ทว่าเด็กสาวกลับ

ไม่ส่งเสียงเลยสักแอะเดียว

ออสต์คิดว่าเด็กคนนี้มีอารมณ์ทนสูง พอเห็นเด็กสาวออกลิ้นโดยไม่ปริปาก หญิงชราก็นึกถึงหลานสาวผู้จากไปด้วยโรคระบาด เด็กคนนั้นหัวรั้นอยู่บ้าง แต่แท้จริงแล้วมีจิตใจอ่อนโยน ทั้งที่น้ำจะทรมาน แต่กลับไม่แสดงความอ่อนแอ ออกมาเลยจนถึงวาระสุดท้าย หากยังมีชีวิตอยู่ป่านนี้ก็คงมีอายุไล่เลี่ยกับเด็กสาวคนนี้

"เท่านี้ก็เรียบร้อย"

หลังทำแผลเสร็จและห่มผ้าคลุมตัวให้เด็กสาว ออสต์ก็ลุกขึ้นยืน

"รอเดี๋ยวนะ"

เธอไปที่ห้องนอนแล้วหยิบเอาเสื้อผ้าของตัวเองมาให้

"เจ้าใส่ชุดนี้เถอะ ถึงจะเก่าโทรม แต่ก็ดีกว่าเปลือยนะ"

เด็กสาวรับเสื้อผ้ามา เธอตั้งและมัดเสื้อผ้าเก่าๆ นั้น ก่อนจะมองออสต์ด้วยใบหน้านงน ออสต์คาดเดาความหมายของท่าทางนั้นออก หญิงชราแห่งนั้นมองเพดาน

"อา นี่มันอะไรเนี่ย"

เด็กคนนี้ไม่รู้จักเสื้อผ้า ที่ผ่านมาเธอใช้ชีวิตแบบต้องเปลือยกายมาตลอด ให้ตายสิ ช่างเป็นพวกชั่วช้าเลวทรามไร้ยางอายอะไรอย่างนี้ ถึงกับใช้เด็กสาวที่ไร้เดียงสาขนาดนี้เป็นเครื่องระบายความใคร่ขอให้พวกมันตกนรกซะให้หมดทุกคน!

"เจ้าสิ่งนี้มันใส่แบบนี้ละ"

ออสต์จับมือเด็กสาวลอดผ่านแขนเสื้อ หลังช่วยสวมใส่เสื้อผ้าทุกชิ้นจนเสร็จ หญิงชราก็ถอนใจอย่างโล่งอก

"เป็นยังไงบ้าง ไม่อึดอัดใช่ไหม"

พอออสต์ถาม เด็กสาวก็พยักหน้าอย่างไม่แน่ใจ

"อู่น...มากเลย"

"ดีแล้ว" คุณยายแยมยิ้ม "มานั่งหน้าเตาผิงสิ เดี่ยวข้าจะเอาอะไรมาให้กิน"

คุณยายไปที่ห้องครัวและยกหม้อใส่ซุปที่กินเหลือมา เธออุ่นซุปด้วยไฟในเตาผิง จากนั้นตักใส่ชามไม้แล้วยื่นให้เด็กสาว

"ร้อนนะ กินมะม่วงด้วยละ"

เด็กสาวดมกลิ่นซूप เธอยกซามขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะเลียซूपด้วยปลายลิ้นเหมือนสุนัข

ใบหน้านั้นพลันสดใสขึ้นมา เด็กสาวดื่มซूपอย่างตะกละตะกลามจนซามว่างเปล่าในพริบตา คุณยายเติมซूपเพิ่มให้อย่างไม่เสียดาย เด็กสาวแลบลิ้นระบายความร้อนไปด้วยระหว่างกินจนเกลี้ยง

"ใจเย็นลงหรือยัง"

พอออสต์ถาม เด็กสาวก็พยักหน้าด้วยความเขินอาย

"แล้วนี่เจ้าเป็นใครมาจากไหนกันละ"

"จากซิปิล..." เด็กสาวพูดค้างไว้แล้วเผลอปาก จากนั้นจึงยื่นมือขวาชี้ไปทางนอกหน้าต่าง "ข้ามาจากสวนลึกของป้านั้น"

เชิงเขาวิกามีป่าสีดากว้างใหญ่ ว่ากันว่าสวนลึกในป่านั้นมีปีศาจอาศัยอยู่ ปีศาจน่าสะพรึงกลัวจะลากลเหยื่อลงไปได้ดินแล้วกัดกินเนื้อ หากหลงเข้าไปในป่าย่อมไม่อาจมีชีวิตรอดออกมาข้างนอกได้ บรรดาคนสูงศักดิ์เชื่อคำบอกเล่านั้นจึงนำเด็กน้าอ้อมายที่ให้อื่นเห็นไม่ได้ไปทิ้งในป่าลึก

แต่ออสต์ไม่เชื่อเรื่องนั้น ที่คนหายไปในป่าไม่ใช่เพราะถูกปีศาจจับกิน แต่เพราะกลายเป็นเหยื่อของพวกคนชั่วที่ซ่อนตัวอยู่ในป่านั้นต่างหาก เด็กสาวคนนี้ก็คงเป็นหนึ่งในนั้น เธอเสี่ยงชีวิตหนีจากเจ้าพวกชั่วช้านั้น

"เจ้ามีบ้านให้กลับหรือเปล่า"

"...ไม่มี"

เด็กสาววางซามเปล่าลงบนพื้นแล้วนั่งคอตก

"ข้าถูกสาป ข้าตายแล้ว กลับไปไม่ได้แล้ว"

เด็กสาวใช้ทั้งสองมือขยำกระโปรงไว้แน่น เธอกัดปากพยายามกลืนน้ำตาเต็มที คุณยายออสต์รู้สึกเวทนาเด็กสาวขึ้นมา ถึงกับหลงนึกว่า 'ตัวเองตายแล้ว' เด็กคนนี้จะเจออะไรมากันแน่

"งั้นเจ้าอยู่ที่นี้ก็ได้" คุณยายออสต์พูด "ถ้าไม่มีที่ไปก็อยู่ที่นี้สิ"

"อยู่...ที่นี้?"

เด็กสาวทำหน้าตกใจ พอถูกจ้องด้วยดวงตาอันใสซื่อบริสุทธิ์ คุณยายก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมา

"แต่คงต้องให้ช่วยงานเป็นการแลกเปลี่ยนนะ"

คุณยายออสต์หลบตา เธอกระแอมก่อนจะหันไปมองเด็กสาวอีกที

"ข้าชื่อออสต์ แล้วเจ้าล่ะ?"

"...อาฮาร์ต"

เด็กสาวตอบแล้วก้มหน้า ไหล่ของเธอสั่นเทา หยดน้ำร่วงลงบนเข่าตกลงมาไม่หยุดจนกลายเป็นรอยเปียกกลมๆ บนกระโปรง พอเห็นอาฮาร์ตร้องให้อย่างไรเสีย คุณยายออสต์ก็เกือบร้องให้ตามไปด้วย

"เจ้าไม่จำเป็นต้องอดทนหรอก ร้องให้เต็มที่ไปเลย ร้องแล้วจะโล่งขึ้นหน่อย เวลาจะช่วยเยียวยาทุกอย่าง ไม่ว่าจะทั้งเรื่องทรมานหรือความทรงจำอันน่าเศร้า"

"ไม่ใช่...ไม่ใช่อย่างนั้น"

อาฮาร์ตสะอื้น เธอยกสองมือปิดหน้า

"ข้าไม่ได้เศร้า ไม่ได้ร้องไห้เพราะทรมาน เพียงแต่...ข้าไม่เคยรู้เลยว่าความตายจะเจ็ดจำขนาดนี้ ข้าไม่เคยคิดเลยว่าโลกแห่งความตายจะอบอุ่นและงดงามถึงเพียงนี้"

"เจ้านี่พูดจาพิลึกจังนะ"

ออสต์ยิ้มบาง

"คนตายไม่ร้องไห้ ไม่ได้มีซุ๊ป แล้วก็ไม่มีผู้สืบทอด ที่เจ้าเห็นว่าโลกเจ็ดจำและงดงามนะ เป็นเพราะเจ้ามีชีวิตอยู่ต่างหาก"

อาฮาร์ตเงยหน้าขึ้นมาจ้องมองออสต์

"...มีชีวิตอยู่?"

"ใช่แล้วล่ะ"

ออสต์สบตาเธอพร้อมกับพยักหน้าหนักแน่น

"สิ่งที่เจ้ารู้สึกอยู่ในตอนนี้ สิ่งนั้นแหละคือหลักฐานว่าเจ้ามีชีวิตอยู่"

"เจอแล้ว" นักเดินทางกล่าว

"ผู้ที่เกิดในคืนไร้จุดจบ ไม่รู้จักแสงสว่าง ไม่รู้จักสีสันทัน แต่เพราะเหตุใดจึง
ปรารถนาอยากเห็นโลก อยากได้ความรู้อยู่อีก"

เขาชูแผ่นหินขึ้นเหนือศีรษะ

"คำตอบคือ 'Alive' เพราะเจ้ามีชีวิตอยู่"

เสียงอะไรบางอย่างขาดดังก้อง ไซ้ขนาดยักษ์ที่พันรอบหอคอยหลุดกระเด็น
ออกมาหนึ่งเส้น เปลวไฟสีทองห่อหุ้มรอบเศษไซ้ ที่เฝ้าชาวปลิวว่อนในท้องฟ้า
ก่อนจะกลืนหายไปบนอากาศ

'Solve the mystery = Chain is untied. (ไขปริศนา = ปลดไซ้)'

นักเดินทางมองอักษรที่ปรากฏบนแผ่นหินแล้วพยักหน้า

"เหมือนจะเป็นกลไกแบบนั้น"

รูปสลักหญิงพรหมจารีตรงหน้าเขาเริ่มเคลื่อนไหว แก้มกระเบื้องขาว
เกิดรอยร้าว เศษชิ้นส่วนสีขาวหลุดลอกจากบริเวณผิวและใต้เสื้อผ้า
หญิงสาวคนหนึ่งปรากฏจากผิวสีขาวของรูปสลักที่แตกออก ดูประหนึ่งลูกนก
ที่เกาะเกาะเปลือกไข่เพื่อพักเป็นตัว หญิงสาวผู้มีพวงแก้มสีกุหลาบและแขนขา
เรียวยาวปิดเส้นผมสีดำเงาไปไว้ตรงแผ่นหลังก่อนจะลืมหูลืมตาขึ้นมา ดวงตา
สีน้ำตาลแดงเข้มมองตรงมายังนักเดินทางผู้กำลังประจันหน้ากันอยู่

"เจ้าเป็นใคร"

"ข้าชื่อว่าไรก์" นักเดินทางตอบ "แล้วก็..." เขาชี้ไปที่แผ่นหิน "เจ้านี้คือ
'แผ่นหินเวทมนตร์' คู่หูของข้า"

ตัวอักษร 'Hello.' ส่องแสงวาบบนแผ่นหิน

"พวกข้ามาที่นี่เพื่อตามหาประตูสู่หอสุมดแห่งปัญญา"

"ที่นี่ไม่มีสิ่งปลูกสร้างที่พวกเจ้าตามหา"

"ระดับความลึกทางปัญญาของหอคอยนี้เกินจุดพลิกผัน หอสุมดแห่ง
ปัญญาคือวิหารแห่งองค์ความรู้ทั้งมวล หอคอยนี้เชื่อมสู่หอสุมดแห่งปัญญา"

'Exactly. (ถูกต้องตามนั้น)' อักษรสีทองส่องสว่าง

ทว่าหญิงสาวก็ยังคงบอกดังเดิม

"ที่นี่ไม่มีสิ่งปลูกสร้างที่พวกเจ้าตามหา"

"ผู้พิทักษ์เอ๋ย ทำไมถึงต้องซ่อน ทำไมถึงต้องพยายามฉีกปัญญาด้วย"

"ไม่คู่ควรให้ตอบ"

"ผู้ที่ไปถึงหอสมุดแห่งปัญญาจะเข้าใจทุกสรรพสิ่ง เจ้าไม่อาจได้พลังที่ทัดเทียมกับพระเจ้า ไม่อาจได้ความรู้อันไร้ขีดจำกัดนั้นหรือ"

"ไม่คู่ควรให้ตอบ"

"ไม่ใช่ว่าคำถามข้าไม่คู่ควรให้ตอบ แต่เป็นเจ้าที่ไม่รู้คำตอบหรอกหรือ"

สีหน้าของหญิงสาวไร้การเปลี่ยนแปลงเหมือนตอนที่เห็นรูปสลัก แต่เธอตอบช้าลงราวครึ่งวินาที

"ไม่คู่ควรให้ตอบ"

"ฉันพวกเราจะตอบเอง"

ไร้กัซหอคอยด้วยปลายนิ้วที่เล็บแว่ง

"พวกเราจะตอบคำถามของเจ้าแล้วปลดพันธนาการของหอคอยนี้ พวกเราจะใช้ลิบเรื่องราวที่สอดคล้องกับปริศนาสิบข้อเป็นเบาะแส และจะตามหาคำตอบทั้งสิบให้ดูเอง"

ไร้กักระแอม จากนั้นค่อยพูดต่อเสียงเบา

"บอกไว้ก่อนนะว่าเป็นเกม ไม่ใช่การแทรกแซง"

'Good! (ก็ดีนี่!)'

ตัวอักษรเล็กๆ ปรากฏบนแผ่นหิน

'Sounds interesting. (ดูน่าสนใจ)'

"เสียบไปซะ"

ไร้กัใช้นิ้วขีดแผ่นหิน แผ่นหินกลับไปเป็นสีดำทั้งแผ่น เขาหนีบมันไว้ตรึงข้างด้านขวาแล้วขี้ออกตัวเองด้วยมือซ้าย

"ข้าไม่บังคับหรอกนะ คนตัดสินใจก็คือเจ้า ถ้าอยากหลบตาแล้วกลับสู่นิทราอีกครั้งก็จงเข้าด้วยหากนั้นเลย"

ผู้พิทักษ์หอคอยจ้องมองไร้กั

เธอกะพริบตาซ้ำๆ สองครั้ง

"ข้าขอถามเจ้า"

หญิงสาวลดหอกลง เธอแทงปลายหอกลงบนพื้นทรายก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"มีโอกาสดอบครั้งเดียวเท่านั้น หากคิดหนีข้าจะบันด้าย หากไม่ยอมตอบข้าจะตัดคอ หากตอบผิดข้าจะแทงที่หัวใจ"

"ได้สิ"

โรักพยักหน้าช้าๆ พร้อมกับประกาศอย่างวางอำนาจ

"เหลือโซ่อีกเก้าเส้น เหลือปริศนาอีกเก้าข้อ ผู้พิทักษ์เอ๋ย จงถามคำถามข้อต่อไปมาเสียเถอะ"

叡智の図書館と十の謎
Library of Wisdom and Ten Riddles

หอสมุดแห่งปัญญากับปริศนาสิบประการ
ทาทากิ เรย์ เขียน
อรพรรณ แปล

จำนวน 312 หน้า
ราคา 359 บาท

EICHI NO TOSHOKAN TO JU NO NAZO

Copyright © 2019, 2024 Ray Tasaki

Illustration by Munashichi

Thai translation rights arranged with CHUOKORON-SHINSHA, INC.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3452-1

ภาพประกอบ Munashichi
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ใครจะคิดว่าการแสวงหาปัญญาอาจต้องเสี่ยงถึงชีวิต!

มีตำนานเล่าถึง 'หอสมุดแห่งปัญญา' ซึ่งตั้งอยู่บนทะเลทราย
สิ่งปลูกสร้างปริศนาที่สัญญาว่าจะให้พลังทัดเทียมเทพเจ้าแก่ผู้สมควร
แต่เงื่อนไขคือผู้มาเยือนต้องผ่านด่านทดสอบจาก 'ผู้พิทักษ์' เสียก่อน

กติกาโหดร้าย: ตอบให้ครบทุกข้อ ตอบให้ถูกทุกข้อ โอกาสมีแค่ครั้งเดียว
ปริศนาทั้งสิบจะพาไปสู่โลกที่แตกต่าง
ตั้งแต่ยุคกลางสู่ตำนานญี่ปุ่น ไปจนถึงโลกแห่งอนาคต
ทุกเรื่องราวคือชิ้นส่วนของคำตอบใหญ่

แล้วนักเดินทาง 'ไรค์' กับ 'คูรุ' จะไขปริศนาได้ทันหรือไม่
หรือว่าเขาต้องสิ้นชีพด้วยหอกของผู้พิทักษ์เสียก่อน...

ผลงานของนักเขียน 'ซุมบุนิกเล่าขานกับราตรีกาลแห่งปีศาจ'
เจ้าของรางวัลชนะเลิศงานประกวดนิยาย C★NOVELS ครั้งที่ 2!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3452-1

9 786160 634521

ราคา 359 บาท